

Midnattsröpet

Nr 4-5 • 1986 • Årg 27 • Maranata — Du vår Herre kom!

Pris 8:-

EVANGELIUM
Guds kraft till frälsning

Vem hade kunnat ana att den illa swimmingpoolen på taket i det besynnerligt byggda huset skulle bli en dopgrav för nyfrälsta och därtill permittenter med elva års fängelsevistelse bakom sig? Men så blev det, och här står de, färdiga för dop tillsammans med dopförrättaren Arne Imsen. Swimmingpoolen är som gjord för det ändamålet.

Våra älskade trossyskon bor med sin stora familj i en bostadsslum det är synnerligen angeläget att för den uppväxande generationens skull sanera. Det fallfärdiga ruckel som här får tjäna såsom bostad åt den kämpande familjen har en exteriör man knappast förknippar med bostadshus. Här syns fadern, yngsta barnet och några trossyskon vid ingången med Stina Fridolfsson längst till höger.

MR, SANTO DOMINGO

En oförglömlig permission från Victoria-fängelset

Arne Imsen berättar om de tre män som suttit i fängelse 11 år utan dom

Det är lördag eftermiddag, och vi har åter tagit plats framför skrivmaskinen uppe på vårt underbara tak som med sin swimmingpool erbjuder oss en obeskrivligt vilsam känsla. Några hektiska dagar av intensivt arbete och förberedelser ligger bakom, och då vi summerar våra upplevelser står vi åter igen förundrade inför den trofasta nåd och ledning vi fått vara med om i såväl smått som stort.

Det besannas på så många vis att vi är medarbetare i ett verk som icke bär vårt namn, vars ära är okränkbar och lovvard. Det kändes nästan överklagt att ha ett papper med namn och stämpel från högsta myndighet om att våra tre skyddslingar i Victoriafängelset skulle få några timmars permission för att dela gemenskapen med oss i Comunidad Maranata.

Då vi på torsdag eftermiddag satt på en friluftsservering i huvudstadens centrum och resonerade om vi skulle orka fortsätta den långa färden på de dåliga vägarna i en ganska obekväm bil, stod det till slut klart för oss att vi måste övervinna vår olust och trötthet för att själva försäkra oss om att de tre fångarna skulle få information om den permission vi på ett förunderligt sätt lyckats utverka åt dem. Vår enastående chaufför, en mycket hjälpsam och imponerad granne, gav oss

den knuff vi behövde för att dra iväg till den ökända platsen.

Djup rörelse

Jag vågar inte göra ett försök att beskriva vad som hände då vi träffades i den dystra besökshallen. Vi överlämnade först några bananer och apelsiner, hälsade och kramades och tog fram det papper som garanterar morgondagens vistelse hos oss.

När man är inom murarna omgiven av hoptals tungt beväpnade poliser och märkta fångar med tillfälliga besök av anhöriga, bland annat minderåriga barn, så blir atmosfären så fullständigt särpräglad och förtätd, att det är svårt att riktigt ägna sig åt sitt egentliga ärende och dem man har kommit för att besöka. Komprimerade olycksöden i hundratals ger inte näring till kärleksförklaringar och framtidsdrömmar, ty allt försvinner i svart pessimism.

Men denna dag var allt så fullständigt annorlunda. De brevkopiorna var genomlästa var tystnaden total i en djup rörelse som inte fick förstöras med meningslösa ord. Ögoner började blänka genom det tårflöde det glada budskapet fram tvingade. Helt plötsligt var v mitt i stämningen helt ensam i en syskonegemenskap endas ödesstunder kan skapa.

Jag försökte beskriva programmet, som vi hade planerat. Men orden saknade sina vanliga redskap. Det var som om elva års komprimerat lidande i ett ögonblick sprängdes av en glädjeblixt ingen av oss förmå-

de kanalisera med vanliga uttrycksmedel. Gud allena vet vad som egentligen skedde då rummet plötsligt förvandlades i feststämning med framtids hopp och nytt livsmod genom vår älskade Frälsare och Herre

Marta, Ilcania, Gloria, Nirssi och Connie — några av de glada systerarna i Comunidad Maranata står i köket och förbereder en god fruktkocktail till kärleksmåltiden med våra tre gäster från Victoriafängelset.

Carlos fick permission från fängelset. Sen blev det bibliskt dop i storfamiliens swimmingpool. Vakten följer med spånt intresse vad som sker.

Med handbojorna i bältet; avslappat och utan minsta oro ägnar sig polismannen åt sånghäftet ur vilket han sjunger tillsammans med den gripna församlingen och permittenterna. Artemio Reyes Gonzalez som syns längst till höger är inte mindre engagerad och obesvärad med mötespubliken.

Jesus Kristus. Dop och dopkandidater nämndes närmast i förbigående, eftersom jag var angelägen om att inte låta några religiösa riter bli något offermedel för eventuell tacksamhetsskuld till eller vänskapskänslor med oss. Men knappt var de första meningarna uttalade förrän den inbjudan, som naturligtvis också måste överlämnas till dem, bejakades med ord, nickningar och nya tåreflöden. Tanken var i sig själv försmäktande och nästan omöjlig att klä i ord. Ynnest att få inbjuda tre mordmisstänkta, mogna män, med elva års fängelse bakom sig till dop, brödsbrytelse och kärleksmåltid i en fri syskonkrets kändes såsom ett hedersuppdrag. Platsen, människorna, omständigheterna, murarna, personalen och våra egna liv och erfarenheter gav Golga-

forts. nästa sida

Dop under polisbevakning med intresse och engagemang långt bortom det yrket kräver. Sekunderna innan Artemio blir döpt.

Arne Imsen, Ramon vår granne och chaufför, och Sergio framför Sergios försäljningsställe på marknaden. Sergio var en förmögen åkeriägare och storbonde när han blev gripen, anklagad för samma mord som de tre som fortfarande sitter odömda. Han sålde sina tre lastbilar och 38 kor för att betala bra advokater. Efter åtta månaders fängelsevistelse med mycket psykisk och fysisk tortyr, blev han frikänd och släppt. Nu säljer han bananer på marknaden tillsammans med sin familj.

ARNE IMSEN rapporterar Forts. fr. föreg. sida

ta en ny dimension jag inte kan minnas jag någon gång tidigare upplevt. Vi var vid Golgata där allt får evighetsprägel.

Borgmästaren

Då budskapet var framfört återstod fortfarande de detaljer vi närmast trodde låg utanför vårt verksamhetsområde. Men det stod snart klart efter samtal och påtryckningar med tjänstemän med olika rang och värdighet att någon permission aldrig skulle kunna förverkligas utan borgmästarens välviliga medverkan. Förunderligt nog var han just då där, och vi fördes fram till honom, hälsade artigt och växlade några fraser. Ansiktsuttrycket var emellertid mejslat i hård granit. Men så helt plötsligt sken han upp och de vita tänderna lyste hjärtligt under den svarta mustaschen. Det ovala ansiktet med sitt granskande ögonpar blev cirkelrunt och godmodigt så vi kunde med raka ord och klara meningar utan diplomatisk ordkonst bära fram vårt budskap. Då visade det sig att den skarpa profilen också dolde ett faderligt deltagande som nu kom våra permitter till godo. Golgata-atmosfären hade tydligt trängt in i det beslutsfattande ämbetsrummet. Borgmästaren saknade ju inte maktmedel, men gav oss intrycket av att han riktigt vinnlade sig om att förbereda permissionen på ett så mänskligt sätt som det över huvud taget är möjligt under så exceptionella förhållanden.

Alla står helt förundrade inför det faktum att permission beviljats.

Transporten

En viktig fråga återstod för oss att lösa. Hur skulle vi få de tre med bevakning, transporterade den besvärliga vägen från Victoriefängelset till oss i Herrera? I avsikt att lösa det problemet drog vi tillsammans med vår granne till centrum. Alternativet var att hyra en buss. Den stora bevakningen gjorde det omöjligt att ens reflektera på en femsitsig personbil såsom transportmedel. Vi blev försenade och var i centrum en och en halv timme efter det som var planlagt. Då vi äntligen nått fram till stan, gjorde jag en överraskande upptäckt. Gatorna var fullproppade med handlare som saluförde sin frukt och sina grönsaker, en lördagsrutin jag aldrig tidigare konfronterats

med här i Santo Domingo. Mitt inne i detta folkhav ställde Stina den oroliga frågan om hur vi ska klara transporten av våra gäster.

Ettusenåttahundra kronor måste deponeras för att få ut en buss. Då förnam jag att detta är en fråga av den storleksordningen att den uteslutande kan lösas på högre nivå.

Mitt förslag var därför att vi i full förtröstan skulle överlämna saken åt honom som vet bäst och kan mest. Med det beskedet krånglade vi oss vidare bland köpare och säljare. Då helt plötsligt sticker ett huvud in genom bakrutan, ropar ut några jublande hälsningsord och manar oss att komma ut för att samtala. Jag tittar upp och får till min häpnad se att där står chefsläkaren för de statliga sjukhusen, vår broder och vän Sokrates Perez. Vi famnade om varandra på trottoarkanterna, och han berättade hur han ofta var påmind om oss och nu var synnerligen glad över den helt oplanerade träffen. Han berättade att han var där just då av en ren tillfällighet. Vi presenterade vårt brev (permissionsdokumentet) och förklarade givetvis att vi var på jakt efter en buss för transporten.

Utan minsta tvekan förklarade han sig villig att själv köra till fängelset kl 5.30 nästa morgon för att hämta våra vänner. Så står vi där åter igen utan redskap för att uttrycka tankar och känslor med glädjetårar som synligt bevis för en ödmjuk och förkrossad tacksamhet. Gud är förunderlig.

I morgon förmiddag kl 11.00 har vi planerat det väckelse- och opinionsmöte med dopförrättning som redan basunerats ut i etern genom alerta radiostationer i huvudstaden och som kommer att markera en ny och märklig epok för maranatabudskapet i denna stad och detta land.

Tre resliga dominikaner

Så kom de då, de tre resliga dominikanerna som en trupp marscherande på led och kommenterade av en korpral, som gav tydliga prov på god militär drill tillsammans med tre yrkeskollegor på specialuppdrag. Våra skyddslingar bar metallklovarna kring sina handleder vid den uppmärksammade marschen ut genom fängelsets hall och portar samt förbi storögda åskådare av poliser och interner, civila tjänstemän och besökare. Det

var tidig söndagmorgon. På fängelseområdets parkerings- och vändplatta stod vi, doktor Sokrates Perez, Stina Fridolfsson och jag och väntade spånt och djupt rörda på att få omfamna de tre, vilka för dagen sedan en halvtimme var permitterter och våra hedersgäster.

Grindarna öppnades och vi stod färdiga för varma välkomsthälsningar men truppföraren gestikulerade bort oss så den lilla kolonnen kunde fortsätta med oförändrad takt fram till den perkerade minibussen. Snart stod vi emellertid alla samlade vid vårt transportmedel och tre fastkedjade armpar gav smärtsam konkretion åt den omänskliga realism som fyller våra vänneres tunga dagar med en livsrytm fångenskapen snålt tillåter med handbojorna som speciellt klassmärke.

Händer låsta i stål

Hur famnar man om sina efterlängtrade vänner när händerna är låsta i stål och markerar nedvärderingen ytterligare med batonger, pistoler och uniformer.

Efter tillräckligt många repri- ser vänjer man sig tydligen vid vad som helst. Till och med ondskan stelnar i rutin med sina egna prioriteringar, ty ingenting är förmodligen sämre än

att behöva tillbringa dagar, veckor, månader och år så som ständigt inlåst och bevakad samhällsfara.

Fängelset är en förfärlig uppföring med omätbara resurser att knäcka vem som helst, och det är pinsamt att utläsa dess personlighetsupplösande effekter. Men denna dags morgon hade sina kontraster. En löftestjärna hade tänts inom oss och gav mitt i bedrövelsen ljus och charm åt ansiktsuttryck, gester och rörelser. Allt samlade sig till glädjeuttryck som skulle välsigna den framförligande dagen ytterligare och berika dem med många stimulerande minnen.

Vänliga poliser

De vid första ögonkontakten så bryska och barska poliserna tappade snabbt den militära masken och blev till vår stora förtjusning plötsligt och överraskande riktigt vänliga och medmänskliga då vi delade med oss av vår hänryckning också till dem. Omfamningarna var mentalt förlösande, och det visade sig ganska snart att innanför de hotfulla attributen, fanns det i verkligheten enkla och deltagande dominikaner, själva så besvärade av tvångsstålet att de vid snabbast tänk-

Marcelino blir döpt.

bara tillfälle låste upp de sammankopplade armarna och lät de övervakade få all den rörelsefrihet situationen möjliggjorde.

Det garvade befälet med sina tjugo tjänsteår i skiftande bevakningsuppdrag under högst olika förhållanden i eller utanför anstalter var en butter man, fåordig och arrogant, men också han visade sig vara en annan innanför det sträva skinnets med korpralkomplex.

Förbrödning

Så bar det iväg med trettio minuters försening på helt obeskrivliga vägar till dagens stora högtid hos Comunidad Marañón på andra sidan stadskärnan. Det är svårt, för att inte säga omöjligt att förklara den sällsamma förbrödning som ägde rum i bussen denna glädjedag, men atmosfären blev fri och otvungen och inspirerade till tacksägelse och sång som fick interfoliera samtal med många frågor och svar. Det fanns ingenting som markerade kategorier av fria, övervakade och bevakande individer.

Doktorn som satt vid ratten och upplevde det som en ynnest att få transportera fångarna till vårt hem, började spontant sjunga högljutt om den enda sanna friheten som vi alla äger i Kristus Jesus om vi bara genom tron på honom gör anspråk på den. Stina som satt bredvid honom lystrade till, skrattade och kommenterade glädjeutbrottet på svenska och just så okonstlat och naturligt initierades den dag, som för oss alla i sanning skulle bli en dag i Herrens gårdar.

Intrycken är så starka och mäktiga att det är svårt att kanalisera dem med begränsade verbala och poetiska resurser. Jag vet inte vad doktorn tänkte, men av någon outforskad anledning körde han en ganska lång omväg som om han riktigt ville fördröja tiden för att så länge som möjligt hålla kvar den uppbyggliga stämningen som på ett så påtagligt sätt smält samman den unika församlingen i hans japanska minibuss. Han medgav i varje fall efteråt att denna tidiga söndagsutflykt till Victoriafängelset var helt enastående i sitt slag.

forts. sid. 20

I rättsalen i Justitiepalatsets första kammare i Santo Domingo, strax efter det att domaren för 85:e gången förklarade rättegången framskjuten till den 22 maj. De åtalade ser helt uppgivna ut inför detta oväntade beslut. I bakgrunden finns till vänster försvarsadvokaterna och vid den öppna dörren två tungt beväpnade poliser.

Ännu en rättegång...

Den tredje april var det åter dags för rättegång. Det rädde en förtäta stämning i rättsalen. De åtalade kom som vanligt i handbojor, transporterade av väl beväpnade poliser.

Denna dag var väntan lång innan någon av domstolens auktoriteter dök upp. Genom försvarsadvokaten fick vi veta att den ordinarie domaren denna dag hade tjänstledigt, och skulle ersättas av en som inte var värst insatt i fallet. Med tanke på att utredningen omfattar mer än två tusen sidor, var det föga troligt att någon rättegång skulle kunna genomföras. Det var inte bara domaren som lyste med sin frånvaro. Även rättsens sekreterare, den som häromsistens snyltade till sig tjugo peso av Arne Imsen för att över huvud taget vara villig att göra sin plikt och kalla ett nödvändigt vittne till rättegången, var frånvarande. Han ersattes av en lång, gänglig yngling, som dök upp vid tiotiden.

Allt eftersom tiden gick och ingen domare eller fiskal syntes till, sjönk modet. Vi hade alla kommit till rättsalen med en för-

hoppning om att idag skulle en rejäl förändring ske. Radio, TV och tidningar hade senaste veckan gett utrymme för presentation av detta omänskliga, orättvisa rättsfall, och vi anade att trycket från publicistisk uppmärksamhet med folkopinionen vänd emot detta rättsvidriga förfarande att låta människor sitta år efter år i fängelse utan att dömas skulle tvinga fram åtgärder. Men vad kan man göra när inte ens domaren som är insatt i ärendet är närvarande?

Klockan gick. Vid halv elva-tiden kom prokurators assistent. En vänlig, enkel man, som hälsade hjärtligt på oss, och sökte upp och samtalade med advokater, fiskal och domare. Han förde med sig en flökt av lätnad och hopp in i den tunga atmosfären som rädde i domssalen, där det knappt var möjligt andas efter två timmars olidlig väntan på att något skulle ske.

Så äntligen, klockan elva, kom den kvinnliga domaren svepan-de. Trulig, tvär och sur. Snäste åt sina medarbetare, och lät snabbt och utan preludier ropa upp mål

efter mål. Det gick undan, för varje mål som ropades upp, fick bara besked om uppskov och nytt datum. Man fick en känsla av att denna domare inte hade andra uppgifter och befogenheter än just att flytta fram mål till annan tidpunkt då mera kompetent folk kunde fungera. Systemet till en av de åtalade satt vanmäktigt och förtvivlad och iakttog spelet: "De här människorna arbetar inte — de bara uppskjuter målen!" utropade hon sammanbitet i vrede.

När klockan var tio i tolv, ropades mål nummer femton upp. Då hade alltså fjorton mål antingen uppskjutits någon månad eller överförts till andra provinser och rättsområden. Mål nummer femton gällde nu de män som suttit över elva år utan dom. Den försvarsadvokat som vanligen talar för deras räkning, var inte heller närvarande. "Sjuk!" förklarade den andre advokaten, med en besvrad blinkning när jag frågade och skarpt tittade på honom. Även den civila sidans starkaste advokat försvann hastigt och mystiskt tio minuter innan målet

forts. sid. 30

Midnattsropet

Omslagsbild: Evangelisation på Hötorget, Stockholm
Foto: Per-Arne Imsen
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60,-, halvår 32,-.
Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

Församlingslivet är inte bara möten

— I den dagliga gemenskapen kan vi använda de andliga gåvorna. Församlingslivet är ju inte bara möten. Om man inte lever tillsammans har man ju inga möjligheter att kunna vara till tjänst och kanalisera det andliga livet.

Monica och Gunno Andersson som förestår kommuniteten på Humlegården, Latorp berättar om sin tjänst.

Monica och Gunno Andersson förestår kommuniteten på Humlegården, Latorp. När MR tittar in till dem är de intensivt upptagna med packningsbestyr. Redan följande dag ska de via Göteborg över till England för att där hälsa på hos några kristna kommuniteter. Den ena har maranatasyskonen kontakt med sedan tidigare, medan den andra gruppen blir en ny bekantskap.

Det började med boken "Förenade facklor", som blev upptakten till kontakten. Gunno skrev brev till kommuniteten och nu är familjen Andersson på väg att besöka gruppen i Darvel utanför Hastings i England.

Monica och Gunno har varit med om att bygga upp den första maranatakommuniteten i Stockholm. De är inte på något sätt lastgamla, men man har ändå intrycket av att de alltid varit med och funnits där som någon slags trygghetsfaktor.

Gunno kommer från ett kristet hem och blev frälst när han var nio år. Monica som inte kommer från kristen miljö säger att hon ändå fick en gammaldags uppfostran.

— Jag skulle helst vara inne på söndagarna när jag växte upp. Det fanns ett slags fromhet i hemmet även om mina farföräldrar där jag växte upp inte var bekännande kristna.

— När jag började gå ut och dansa bad jag alltid till Gud när jag kom hem. Ja, inte bara då, jag bad varje dag,

eller läste barnabönen. Det fanns en slags barnatro hos mig hela tiden.

— Sedan blev jag frälst sommaren -67 under en tältmötesserie i Sundsvall. Det var Gunno som predikade. Jag minns att de talade om Jesu andra tillkommelse. Det var något jag aldrig hört om förut.

— Jag var ju konfirmerad, hade gått i kyrkan och t o m sjungit solo i kyrkan. Och visst trodde jag på Gud. Men jag hade aldrig hört om att Jesus skulle komma tillbaka som de predikade om i maranatatältet.

— Jag blev frälst efter andra mötet, fortsätter Monica.

Vid ett annat tillfälle har hon sagt att hon blev frälst när livet var som roligast.

Monica fick barn väldigt tidigt och nu hade hennes pojke Tommy hunnit bli två år och därför kunde hon vara ute och roa sig på nytt. Ofta var hon ute och dansade. Sedan hon blivit frälst hade hon inte mera tid att dansa. Det var inte alls så att hon tyckte hon försakade dansen.

— Allt var så nytt och spännande med frälsningen. Jag hade varken tid eller behov att dansa mera. Sedan jag blivit frälst ville jag vinna hela världen för Gud. Särskilt efter andedopet blev allting så förändrat tyckte jag. Eftersom jag arbetade i ett gatukök hade jag massor av tillfällen att vittna. För att inte tala om allt vi gjorde för att nå människor och vittna för dem. Vi hade ju så lite

kunskap och ibland var vi nog ganska oförståndiga i vår iver.

— Vi var ofta ute och sjöng i danspauserna. Det blev lite pinsamt när killarna kände igen mig och kom och bjöd upp.

— Jag blev lite generad, men fick lite hjälp att förklara mig, och sedan blev det många tillfällen att vittna.

— Allt var så annorlunda på den tiden. Man kunde fånga människornas intresse på ett annat sätt än nu. De lyssnade till oss.

— Det är inte alls samma sak nu. Jag tror inte att det skulle vara möjligt att fånga intresset i en danspaus nu. Ibland när vi hade sjungit tyckte folk att vi förstörde dansen för dem. Det var inte lika roligt att fortsätta, tyckte de.

— Det var ingen som sa till mig hur jag skulle se ut eller vara när jag blev frälst. Samma kväll jag blivit frälst kände jag mig helt plötsligt besvärad över min klädsel, över ringarna i öronen och över mitt smink. Det var en renhet i atmosfären, tror jag, som gjorde att jag kände det så.

På kibbutz i Israel

Gunno har varit aktiv i församlingen praktiskt taget sedan han var 15 år. Redan som nyfrälst pojke på nio år visste han att hans uppgift var bibellärarens. Det fanns inbyggt i hans kallelse och den var han tidigt medveten om.

Gunno fascinerades tidigt av Israel och han reste dit många gånger och studerade även hebreiska en tid. Det gjorde han först och främst för att lära känna bibeln, som han är mycket insatt i, särskilt frågorna omkring de yttersta tingen och händelserna i Mellersta Östern.

Ett certifikat på väggen i kontoret visar också att Gunno bott i kibbutz i Israel.

— Jag ville se hur man byggt upp kibbutzerna i Israel. Det var ju genom dem landet utvecklades och kunde växa upp. Det var framförallt jordbruket som stod i centrum. Det är bara en liten procent av landets invånare som lever kibbutzliv, men man står ändå för mer än 30% av framställningen av jordbruksprodukter.

— Jag tror att Gud inspire-rade människorna att leva på det sättet för att bättre kunna förverkliga sina mål. Vi har en del att lära av dem tror jag. Överhuvudtaget var det mycket intressant att vara med och se hur man byggt upp arbetet.

— Också i Maranata är det just kommunitetslivet som människor upplever som intressant. Människor undrar hur vi löst problemen med exempelvis skola, barntillsyn etc.

— Här på Humlegården håller vi nu på med ett arbete, vi kan kalla det grupparbete, som ska visa Maranatas utveckling och mål. Det är meningen att det ska bli en skrift som kan lämnas till skolor och andra intresserade som vill veta mera om kommunitetens liv och arbete.

Spännande pionjärtid

Sedan början av 60-talet har alltså först Gunno och sedan också Monica varit med i församlingens uppbygg-nadsarbete.

Intervju: ULLA NÄSHOLM

— Allt var ju så spännande och roligt. Vi arbetade och slet dygnet runt nästan, kommer Monica ihåg från tiden när de var med och byggde upp evangelisationscentret Gamla Bro.

Det var Monica som byggde upp serveringen och senare kom att bli husmor på Gamla Bro. Där hade hon dagligen tillfällen att vittna för gästerna i serveringen och på hotellet. Samtidigt kunde hon förmana och själavårda syskonen som hon arbetade tillsammans med och mötte i sitt arbete. Monica har hela tiden fungerat som en mor i församlingen och varit outtröttlig i sina omsorger om syskonen.

— Men jag har kanske förändrats en del nu sedan jag fick Noomi. (Det är familjens knappt två-åriga dotter som de fått efter många års äk-

tenskap.) Allt är så annorlunda nu när jag inte kan vara med i det praktiska arbetet som förut. Ibland har jag känt mig lite utanför, jag är ju van vid att arbeta, ordna och ställa.

— Under lång tid hade jag varit upptagen med problemet att vi inte fick några barn. Först fick jag skämmas över att jag hade ett barn när jag gifte mig och sedan fick jag skämmas över att jag inte fick barn sedan jag gift mig. Det var så jag kände det.

— Hela tiden tänkte jag på detta — det var som om Gud inte kunde använda mig som han ville eftersom jag var så upptagen med mina egna problem. Jag förstod att jag måste lämna saken till Gud, men jag kunde inte riktigt göra det. Det var till sist ett brev från en evangelistsyster i församlingen som löste mig ifrån det. Till slut kunde jag överlämna allt till Gud och det fick bli som han ville. Förut hade jag sett på dem som fick barn och nästan varit avundsjuk på dem. Jag visste att jag hade en uppgift, att vara en mor i församlingen, ta hand om och vårda de nyfrälsta, men det kändes än-

då inte tillräckligt, tyckte jag.

— Jag tror att Gud ville lära mig en sak. Om man har något för sig själv och inte vill uppge eller lämna det, då kan man inte tjäna Gud helt.

Det är samma sak många gånger när det gäller sjukdomar. Jag har funderat och tror att det ibland kan vara så, att människor är sjuka och grunden kan vara bitterhet eller annat av negativ karaktär som ligger i botten. Så ber man till Gud för att bli frisk. Men vad man först och främst skulle be om är att bli befriad från sina tankar och känslor av bitterhet eller annat. Sedan kommer ju helbrägdagörelsen som en följd av detta.

Guds familj

Gunno, vad är Maranata för dig?

— Maranata började som en traditionell "pingstförsamling" (hoppas ni hör citationstecknen kring pingstförsamling...) med luthersk bakgrund. Det var samma mönster och förkunnelse fram till 1967 då det blev brytning i rörelsen då Arne Imsen förkunnade om församlingen som Guds familj.

— Det var alltså en förändring i Romarbrevets: "Hur skall jag finna en nådig Gud", till bergspredikans krav på efterföljelse. Det knyter an till tredje reformationen som har sina rötter i den första kristna församlingen i Europa.

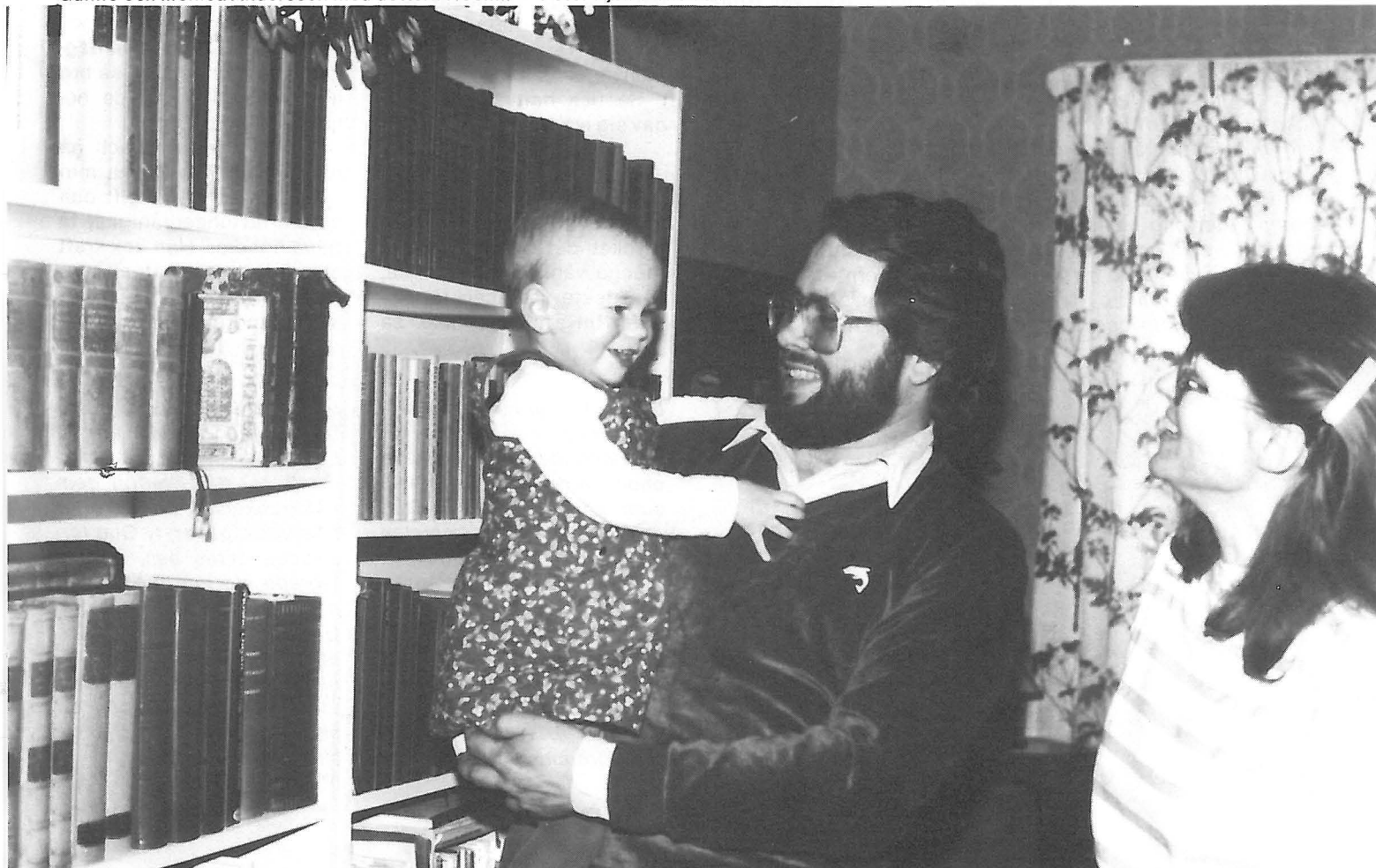
— Att kommuniter uppstod i flera delar av världen ganska samtidigt är faktiskt ingen tillfällighet. Det är ju så att det som sker i samhället slår igenom också på det andliga området. 60-talet var ju studentrevolternas årtionde och det var många saker som omprövades och ifrågasattes. Det var väl orsaken till att också bland de kristna uppstod rörelser och grupper som ville leva tillsammans på ett annat sätt än förut. Det växte upp kommuniter där man förespråkade egendomsgemenskap.

— Förändringen från traditionell församling till kommunitet är ingen nyck. Först handlade det om att bo tillsammans och senare kom också tanken på ett gemensamt arbete.

— Alla människor vill ju rätt-

forts. sid. 26

Gunno och Monica Andersson med dottern Noomi. Foto: Kjell Hellström

DEN FÖRLORADE

Livet lekte verkligen för honom. Så länge pengarna räckte så var det fest och glada dagar.

Men det roliga tog slut. Och pengarna.

Med pengarna försvann också vännerna. Det fanns ingen som ville kännas vid honom längre.

Ytterligare sade han: En man hade två söner. Och den yngste av dem sade till fadern: 'Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott.' Då skiftade han sina ägodelar mellan dem. Och icke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopp och for långt bort till ett främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet. Men sedan han hade slösat bort allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han begynte lida nöd. Då gick han bort och gav sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för att vakta svin. Och han åstundade att få fylla sin buk med de fröskidor som svinen äto; men ingen gav honom något. Då kom han till besinning och sade: 'Huru många legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan jag här förgås av hunger! Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bli så som en av dina legodräng-

ar.' Så stod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu var långt borta, fick hans fader se honom och ömkade sig över honom och skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste honom innerligt. Men sonen sade till honom: 'Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son.' Då sade fadern till sina tjänare: 'Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den, och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta den gödda kalven och slakten den, så vilja vi äta och göra oss glada. Ty denne min son var död, men har fått liv igen; han var förlorad, men är återfunnen.' Och de begynte göra sig glada. Men hans äldre son var ute på marken. När denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset, fick han höra spel och dans. Luk. 15:11-25.

Jag har tänkt på sonen, som kom till sin far och enträget bad om att få ut sin del av arvet. Säkert hade han länge gått och funderat

på det. Hur han skulle lägga sina ord och bäst framföra sin önskan utan att såra allt för mycket.

Han hade också funderat mycket på sin situation och beslutat sig för att nu får det bli någon ändring. Det måste hända något. Jag vill ut i världen, långt härifrån. Här är ju så trångt, inget spännade händer, samma lunk dag efter dag. Nu vill jag göra något annat, se mig om, vidga vyerna. Och så bad han om arvet. Arvet som skulle ge honom möjlighet att realisera sina planer.

Jag vet inte vad Fadern tänkte. Säkert smärtade det honom, och säkert påminde han sonen om att "Du har ju arbete och allt du behöver här". Många varningar och förmaningar uttalades både av hans far och äldre bror. Men inget hjälpte.

Så fick han sin del och gav sig iväg.

Livet lekte

Oh, vad roligt det var, så mycket det hände, och så många vänner han fick. Ja, livet lekte verkligen för honom, till att börja med, så

länge pengarna räckte. Då var det fest och glada dagar.

Men det roliga tog slut. Pengarna tog slut och med dem försvann vännerna. Nu fanns det ingen som längre ville kännas vid honom eller ens ge honom ett mål mat.

Jaha, då återstod bara att arbeta. Om det nu gick att få något arbete. Så småningom fick han ett arbete hos en svinfarmare. Han fick vakta svin, men det var knappt att han fick stilla sin hunger med den mat svinen åt. Men han fick tid att tänka, och det står att han kom till besinning.

Tack och lov för denna stund då han kom till besinning. Till insikt om vad han förlorat, då han i övermod drog iväg.

Tanken på Fadern och hemmet ja, även på de daglönade som hade det så bra hos hans fader gjorde honom ödmjuk.

"Jag vill stå upp och gå till min fader, bekänna min synd och be om tillgift och be om att underdånigast få tjäna honom." Han fick kraft och mod att återvända. Hem! Han började den långa vandringen hem.

Vänd om till Gud!

Text: DAGMAR HERMANSSON, Örebro

Tiden är kort — Jesus kommer snart.

Måtte människorna bli förståndiga och vända om till Gud innan det är försent.

Dåarna säga i sina hjärtan: "Det finnes ingen Gud." Fördärv och styggelse är deras onda verk; ingen finnes, som gör vad gott är. Gud skådar ned från himmelen på människors barn, för att se om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud. Nej, alla hava de avfallit, allasammans äro de fördärvade; ingen finnes, som gör vad gott är, det finnes icke en enda. Hava de då intet fått förnimma, dessa ogär-

ningsmän, dessa som uppåt mitt folk likasom äte de bröd, och som icke åkalla Gud? Jo, där överföll dem förskräckelse, varest intet förskräckligt var; ty Gud förströdde deras ben, när de lägrade sig mot dig. Så lät du dem komma på skam, ja, Gud förkastade dem. Ack att från Sion komme frälsning för Israel! När Gud vill åter upprätta sitt folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad. (Psalm 53)

SONEN

Text:
**BIRGITTA
JOHANSSON**
Örebro

Vi vet hur det gick. Fadern som redan på avstånd kände igen sonen och skyndade honom till mötes. Han var beredd. Han hade väntat. Ser du dem på vägen? Faderns armar om halsen. Sonen som stammande försökte komma fram med sin bön om tillgift och förlåtelse upplevde att försoningen var ett faktum innan han talat till punkt. Och sedan, den finaste klädnaden och ringen på fingret. Tillhörigheten.

Känner du igen dig i liknelsen? Man vill så gärna gå sin egen väg, pröva lycka, klara sig själv. Ja, det kanske är nyttigt att göra sina egna misstag. Att själv få pröva på.

Och ibland är det svårt att se hur det går. Utan att kunna ingripa. Vi kan varna, förmana och vägleda, men aldrig välja väg för någon. Det måste var och en göra själv, och förhoppningsvis kommer en besinningens timme om man tagit fel "gått bort sig" och förhoppningsvis får man nåd och kraft att återvända till fadershuset och börja om igen. Men ta det

inte för givet. Tiden kan gå ifrån dej.

Den rike mannen och Lasarus

Du kanske kommer ihåg den rike mannen och Lasarus.

Det var en rik man som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och prakt. Men en fattig man, vid namn Lasarus, låg vid hans port, full av sår, och åstundade att få stilla sin hunger med vad som kunde falla ifrån den rike mannens bord. Ja, det gick så långt att hundarna kommo och slickade hans sår. Så hände sig att den fattige dog och blev förd av änglarna till Abrahams sköte. Också den rike dog och blev begravnen. När han nu låg i dödsriket och plågades, lyfte han upp sina ögon och fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte. Då ropade han och sade: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig, och sänd Lasarus att doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas

svårt i dess lågor.' Men Abraham svarade: 'Min son, kom ihåg att du, medan du levde, fick ut ditt goda och Lasarus däremot vad ont var; nu åter får han här hugnad, under det att du pinas. Och till allt detta kommer, att ett stort svalg är satt mellan oss och eder, för att de som vilja begiva sig över härifrån till eder icke skola kunna det, och för att ej heller någon därifrån skall kunna komma över till oss.' Då sade han: 'Så beder jag dig då, fader, att du sänder honom till min faders hus, där jag har fem bröder, och låter honom varna dem, så att icke också de komma till detta pinorum.' Men Abraham sade: 'De hava Moses och profeterna; dem må de lyssna till.' Han svarade: 'Nej, fader Abraham; men om någon kommer till dem från de döda, så skola de göra bättring.' Då sade han till honom: 'Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda.' Luk. 16:19-31.

Den ene som var dag levde i överflöd och den andre som hungrig och sårig låg vid porten och aldrig lyckades få mättnad eller läke-dom.

Den ene som fick ut sitt goda redan här i tiden, medan den andre fick sitt hos Jesus som är de svagas och förtrycktas vän. Det kom en stund av besinning och uppvaknande även för den rike mannen. Men då var det försent. För evigt försent.

Vi sjunger så här "Välj nu, välj Jesus, och välj för livet" o s v. Ja, det är ett val för livet men även för evigheten. Det är inget kortsiktigt val vi gör här i livet. Det valet har betydelse för hela evigheten. Det är alldeles för naivt att tro att nu skall jag roa mej och ha det bra en tid, det går säkert bra ändå. Men skörden kommer också på det.

Kära du. Besinna vart du är på väg och återvänd medan det heter idag. Det som är ogjort när livet slutar kan aldrig göras i evigheten. Besinna dig idag ty idag frälsar Herren. Halleluja.

Jag har tänkt på de ord som står i Bibeln: "Lyft upp edra huvuden för då nalkas eder förlossning". På ett annat ställe står det att "när ni ser detta ske och hör nyheter om krig på den ena orten efter den andra skall ni inte förlora besinningen och det skall komma en vedermöda över jorden".

Man hör så mycket i radio och TV och läser så mycket i tidningarna om världsläget så frågan är om inte veder-

mödan redan har börjat. Det blir allt värre, men de som hör Jesus till, den utvalda skaran, skall ryckas upp Herren till mötes, och skall undkomma mot slutet. Vi får trösta varandra med att Jesus kommer snart och att "Vi får resa upp våra huvuden för då nalkas vår förlossning".

Gud har hjälpt Sverige så mycket. Vi har blivit skonade från krig. Människorna har haft det så bra, hört så

mycket om Gud och tror ändå inte på Honom. Den största synden är att inte tro, att vända Gud ryggen.

Men det kan bli sådan nöd över landet så människorna måste vända sig till Gud. Måtte de bli förståndiga och vända om till Gud, till Jesus, innan det är försent. Vi sjunger i en sångvers: "Skynda och kom, Jesus dig hälsar. Om du blott vänder om Han dig fullkomligt frälsar".

Jag vill varna dig och väd-

ja om att du blir frälst. Du vet vägen. Du kan inte säga en gång inför tronen att du inte har hört. Det står i Bibeln att de som är renade i Jesu blod de fortfar att rena sig, och de andra fortsätter att sola ner sig.

Måtte vi höra till den skaran som helgar och renar sig. "Håll fast det du har så ingen tager din krona".

"Under sång och dans skall man säga alla mina källor äro i dig."

Sedan många år bor Gustaf Larsson och Sven Pettersson i storfamiljen på Humlegården, Latorp.

Gustaf blev riksbekant då han ville skänka sitt lantbruk till Maranatas pilgrimsskola. Tidningsskriverier och hot om fängelse följde. Gustaf bor fortfarande kvar på Humlegården. Han är nu 84 år.

Sven Pettersson var 80 år då han flyttade in på Blommenhof. Då kunde han arbeta i trädgården, var ofta ute med tidningar och traktater i området. Nu är han snart 89 år och orkar inte riktigt med som förr. Men han är trogen i förbönens tjänst och man blir glad när man träffar honom i lägenheten han har på Humlegården.

Intervju: BIRGITTA JOHANSSON

Sven Pettersson bor tillsammans med oss på Humlegården. Till åren är han äldst av oss alla, men när man samtalat med honom så slås man alltid av att i anden är han ung och vital. Till kroppen är han skröplig och svag men Anden är med i skedet och han talar trons språk.

En eftermiddag tog jag bandspelaren med mig och gick upp till honom för att få en pratstund, och jag vill för-

Jag frågade Sven: "Det är ju länge sedan du blev frälst. Hur kan det komma sig att du fortfarande är så full av ande och liv? Och fick till svar att tron på Gud och önskan att hela tiden få uppleva nya saker tillsammans med honom genom bön och bibelläsning gör att sinnet hålls ungt. Jag tror honom.

Sedan berättar Sven för mig om en upplevelse han har haft. Han fick se Jesus i rummet hos sig. En sådan

hans glädje över att få bo i storfamiljen, i syskonemenskapen som betyder så mycket.

Sven som hade läst i Midnattsropet om storfamilj och vardagsgemenskap tänkte, där han gick ensam i sin lägenhet i Karlskrona, att kanske det här är någonting för mig också. Jag börjar att bli gammal och kanske kan behöva lite hjälp med alla små bestyr, och framför allt att slippa vara så ensam. Så han tog kontakt med syskonen på Gamla Bro och en dag flyttade

han väntade på honom och här finns han kvar ännu. Det är vi så glada över för vi vet att han bär oss alla i förbön. Han säger själv att det är så välsignat att få tjäna Gud i förbön och offer, att få ge till missionen. Då känner han att han är med i arbetet.

Sven ser framåt. Han tror att Jesus kan göra honom helt frisk igen. Han litar på Jesus och är övertygad om att Jesus vet vad som är bäst för honom. Och om han inte blir frisk så ser han fram emot att få flytta hem till Jesus. Det blir det bästa

I Guds rike blir inge

Möt Sven, 88 och Gustav, 84 i storfamiljen utanför

medla en hälsning från honom.

Han låg på sängen och vilade middag och blev nog överraskad när jag sa vad det var jag ville. Så vi tog en liten bönestund först för att samla tankarna. Kanalen uppåt, den var klar. Tungotallet klingade friskt och lovsångstenen fanns där redan från början. Det här är vardagsmat för Sven, det hörde jag genast.

upplevelse är så personlig så det är svårt för en annan att återge, men jag förstår att den betytt mycket för Sven. Hans vittnesbörd är att Jesus styrker och uppehåller honom och frälsningen bär honom för varje dag. Han tackar Gud för alla syskon runt om i landet som ber för honom och han har fått många underbara bönesvar.

En enträgen önskan hos Sven är att jag skall betona

han in på Blommenhof, i Nyköping. Där arbetade han gärna i trädgården och med sin erfarenhet kunde han ge råd och tips till oss andra. Han säger själv att han alltid älskat att arbeta, känt behov av att arbeta. Och där fanns en stor uppgift för honom, som trots att han redan då var 80 år, gärna tog ett tag ute.

Sedan kom Sven till Humlegården där en liten lägen-

av allt, poängterar Sven.

Högtidsstunder är det för Sven när några av syskonen tar med sig bröd och vin och man har brödsbrytelse tillsammans i hans lilla hem. Då sjunger han med i lovsångerna och har alltid ett bibelord att dela med sig av. Så även idag.

"Kommen till mig i alla som arbetar och är betungade så skall jag giva er ro." Det var den hälsning som

nådde Sven en dag och som blev honom till frälsning och den menar han, gäller än idag, för alla människor. Ingen kan göra om sig eller göra sig bättre men man får komma som man är. Det är det som är så underbart. Man får komma och uppleva vad Jesus har att ge. Jesus kallar på oss och Anden förhärliigar Jesus. Man blir en ny människa.

"Om någon är i Kristus så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget se något nytt har kommit."

Sedan gick jag in till Gustaf Larsson som bor i en liten lägenhet mitt emot Sven. Gustaf är väl bekant för de flesta av Midnattsropets läsare skulle jag tro. Vi som bor här på Humlegården är mycket glada över att de finns här både Sven och Gustaf. Alltid när man träffar dem så upplever man att det här är män som vandrar i umgängelse med Gud. Att det finns ett inneboende liv i dem som de är ett med. Bibeln är ord som de hela tiden umgås med och livnär sig av. Det finns en andlig substans, det är inte bara tomma ord som man så ofta möter idag. Och Gustaf har hela sitt liv som Jesu efterföljare älskat Guds ord.

I yngre dagar, när han fortfarande var lantbrukare i Myrhult, brukade han ta ut en lampa i trädgården och sitta ute och läsa i bibeln, sköna sommarkvällar när dagens arbete var avslutat.

n pensionerad

Örebro

Där fick han uppleva Guds kraft verksam och många sanningar som han mötte i bibeln upptäckte han att man inte längre predikade i församlingarna.

Gustaf tackar Gud för att han mötte Maranatabudskapet. Han berättar att han cyklade från Myrhult till Örebro (ca 10 mil) för att få vara med. Det var ingen konst säger han, för han tyckte att han fått ett nytt

liv. Han kunde inte stanna hemma, han längtade till gemenskap enligt Apg. 2 och det fick han till slut. Pris ske Gud, säger Gustaf och strålar som en sol.

Här följer hans eget vittnesbörd.

Då han nu kom närmare och fick se staden, begynte han gråta över den och sade: "O att du i dag hade in-

sett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon. Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla sidor. Och de skola slå ned dig till jorden, tillika med dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna kvar i dig sten på sten, där-

för att du icke aktade på den tid då du var sökt."

Jag har tänkt på den tid vi lever i. Det är något liknande. Det är så mycket som är fördolt för människors ögon, man behöver vakna upp för tiden är så kort innan Jesus kommer igen. Man inser inte det, så därför

forts. sid. 31

Till församlingens

Var än budskapet om Jesus Kristus predikas, så möter vi konflikter mellan det gamla och det nya. Det var många som inte förstod konfliktorsakerna. För judarna var det en helt ny situation. Jesus, och tidigare även Johannes döparen, var i ordskifte med fariseerna och de skriftlärande och både Johannes döparen och Jesus sa: "Ni är huggormars avföda. Ni är barn av huggormar." "Ni har djävulen till eder fader." Då förstår vi att det blir konflikt.

De förstod alltså inte den nya situationen och var främmande för Guds handlande i tiden.

Paulus säger så här: *Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst. Men huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade? Och huru skulle predikare kunna komma, om de inte bleve sända? Så är ock skrivet: "Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!" Dock icke alla har blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju: "Herre, vem trodde vad som predikades för oss?"* Då svarar Paulus: *Alltså kommer tron av predikan.* Vi fortsätter med Paulus undervisning i 2 Tim. 3:14, när han talar om den yttersta tiden: *Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått visshet om. Du vet ju av vilka du har lärt det, och du känner från barndomen de heliga skrifter som kunna giva dig vishet så att du bliver frälst genom den tro du har i Kristus Jesus. All skrift som är ingiven av Gud är också nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet så att en gudsmänniska kan bli va fullt färdig, väl skickad till allt gott verk.* Paulus hämtar upp sin kunskap ur gamla testamentets skrifter, och använder dem för att visa på vad Gud har givit oss människor. Han säger: *såsom ni nu har mottagit Kristus Jesus, så vandra i honom och var rotade i honom och låten eder uppbyggas i honom.*

Rotsystem med stam

Det är inte endast ett rotsystem med en stubbe, utan det är ett rotsystem med en stam. Och så kommer det ett uttryck som jag tänkte på speciellt: "befästas i tro". Tron kommer av predikan. Predikan är hämtad från all skrift som är ingiven av Gud och nyttig till undervisning. Så befästs tron i enlighet med den undervisning ni har fått. Vi ser att tron åter igen står i samklang och i samband med undervisningen. Resultatet blir: "överflöden i tacksägelse." Ytterligare ett ord av Paulus i 1 Kor. 1:5: *I haven i Jesus Kristus blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga*

om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder. Vittnesbördet om Kristus hade blivit befäst hos korinterna. Det hörde samman med talet och kunskapen. Och resultatet blev, att I icke stån tillbaka ifråga om någon nådegåva, medan I vänta på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse.

Det är ett mycket nära samband mellan tron och undervisningen. Det är det då mycket betydelsefullt vilken undervisning man får. Det kommer att visa sig i tron,

tyder frälsning, och som leder folket in i landet. Det handlar om att fot för fot inta det område som Gud hade lovat och givit löfte om. Fot för fot... Tänk vad 'fantastiskt' det hade varit om man hade haft skördetröskor, caterpillers och andra maskiner för att erövra landet. Naturligtvis också då militär vapen för att nedgöra fienderna som fanns i territoriet med alla de olika folkslagen. Men vad tror du att det hade givit för resultat? Ja, det behöver vi inte ens sia om, men vi försår att det fanns en gudomlig tanke, och att det

Gud har gett oss andliga gåvor. Dem skall vi använda i församlingen. Det handlar inte om vad vi presterar. Inte heller om de förutsättningar vi har eller de ansträngningar vi gör. Det är Gud som skall verka. Igenom oss!

Nu bjuder Herren oss att inta de positioner och ta ut av de rättigheter, resurser och möjligheter Han lagt i våra händer. Då får vi vara med och se hur församlingen — Guds byggnadsverk i tiden — byggs upp.

som är själva förbindelselänken till någonting som jag ska få.

"Har du fått undervisning? Har du fått kunskap?" "Ja", säger de flesta av oss. "Hur har det då visat sig?"

"Har du fått tro genom undervisningen?" "Ja", svarar vi på den frågan också. Då frågar jag: "Vad har den tron lett fram till? Kan du säga att du har blivit befäst i tron? Har tron åstadkommit några resultat i ditt och mitt liv? Så att vi kan tala om trons gärningar." Hur känner man ett träd? Jo, man känner trädet av frukten. Ett gott träd, det ger god frukt. Ett dåligt träd ger ond frukt. Vi kan se hos varandra, om tron har blivit befäst. Kanske vi kan höra det på tacksägelsen, lovsången, tillbedjan eller på talet. Kanske vi kan höra det på kunskapsnivån eller se det i beteendemönstret.

När Israels barn lämnade Egypten fick de vandra i öknen under många år. Men efter 40 långa år stod man på den östra sidan av Jordan, redo att gå in i det land som Gud med ed hade lovat åt Abraham, Isak, Jakob och Mose, vilken nyss hade begravits av Gud själv. Folket står där med en ny ledare, Jeshua, vars namn be-

fortfarande finns en gudomlig tanke. Detta att: *fot för fot inta av det område som Gud har lovat.* Vad handlar det om? Jo, att växa, och att byggas upp, om någonting som blir en del av vår personlighet. Det räcker inte att tala så att man intellektuellt omfattar, utan det måste sjunka ner i vårt hjärta, i vår personlighet. Vi måste smälta och omforma det vi hör. Därför är det så viktigt att fot för fot inta område efter område. Gud vill inte ha jättar, utan barn som växer upp på ett naturligt sätt i överensstämmelse med lagarna som finns. Människor som växer upp och får styrka och kraft, för att bli gudsmänniskor fullt färdiga till allt gott verk.

Vad är det då Gud använder? Jo, två saker. Vi möter det redan på bibelns första blad, i Genesis, och i Johannes evangelium. Det handlar om Guds ord och Guds ande. Det är de två tingen som samarbetar och verkar. Gud sade, och det stod där. Guds ande svävade över vattenytan. Prisat vare hans underbara namn. Vi som har blivit födda på nytt har fått del av Guds ande, därför att vi har fått höra Guds ord talas. Tron kom till oss genom förkunnelsen och det skedde någonting i vår personlighet, Guds ande verkade, och handlade. Och så föddes det ett

UPPBYGGELSE

nytt liv, det blev inplanterat i vår personlighet, i vårt hjärta och det började spira. Vi upplevde att vår ande, som var död i förhållande till Gud, i ett enda nu fick liv, därför att Guds ande kom in i vår personlighet.

Vi vet dock både du och jag, att det räcker inte, att vi har fått del av Guds liv. Vi förstår av det vi har hört tidigare, och vi förstår också Guds tanke att var och en av oss ska bli ett redskap, ett instrument för den helige Ande.

Det räcker inte endast med liv ifrån

i tiden utan vi är andevarelser, skapade av Gud. Guds ande inblåstes i människans näsa redan i begynnelsen och hon blev en personlighet med möjlighet att ha gemenskap med Gud, Skaparen.

Gud hade redan i begynnelsen utsett församlingen till det instrument och redskap Han tänkte använda i tidens avslutning. Det är församlingen vi möter i Uppenbarelseboken som Lammets hustru, och som den nya staden som kommer ned ifrån himmelen smydd som en brud. Redan innan världens grund var lagd så

försvarsmekanismer mot alla de attacker vi möter och som vill angripa vår kropp och förstöra den.

Dessutom är *tiden* en gåva från Gud. Tiden är s a s evigheten med förgänglighetens måttstock. Vi brukar säga, att vi inte har tid till det ena eller det andra. Det är ju inte sant. Vi har all tid som existerar. Men frågan är på vilket sätt vi förvaltar och använder tiden. Det beror på vad vi ockuperar tiden med. Det handlar om prioriteringen. Det gäller att använda kunskapen så att vi prioriterar rätt och använder tiden på ett riktigt sätt.

Vi har fått något som heter *själsförmögenheter*. Vi har förmögenheter i vår personlighet, i vår själ, så att vi kan använda vårt förstånd, vår vilja och vår känsla på ett sådant sätt att det inte bryter ner vår kropp och/eller vårt sinne. Vi kan använda själsförmögenheterna så att vi sprider glädje, kunskap och gemenskap. Vi kan sjunga och tala, vi kan göra så kolossalt många ting. Men det är tur att inte en kan allting, och vi andra bara fick se på denne ene som agerade.

Vi har allesammans fått någonting av de naturliga gåvorna. Vi vet också, att det inte räcker att vi bara använder de naturliga gåvorna, när vi kommer tillsammans. Vi använder vår tid så att vi kommer till mötena. Vi använder våra själsförmögenheter till att lyssna och tala, till att spela på olika instrument, och vi vet att alltsammans detta är underbart.

Det måste mera till än de naturliga gåvorna. Är det inte på det här viset att alla som har blivit födda på nytt, har fått en andlig gåva? *Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig, givas åt var och en så att de kunna bli till nytta* (vers 7).

Anden smyger inte omkring. Anden uppenbarar sig genom gåvorna. *Allt detta verkar densamme ene Anden i det att han allt efter sin vilja tilldelar var och en någon särskild gåva* (vers 11). Allesammans har fått en särskild gåva. Vad beror det på att vi är så tröga och har så svårt för att vara frimodiga ifråga om det som Gud har gett oss. Naturliga gåvor som tid, hälsa och själsförmögenheter, ja, det accepterar vi gärna. Men när vi talar om att Gud har gett oss andliga gåvor, blir vi plötsligt mycket försynta och 'ödmjuka'. Beror det på att tron inte har blivit befäst hos oss?

Värdefull gåva

Varför behöver vi andliga gåvor? Om jag känner dig rätt, och eftersom jag känner mig själv, är det väl så att ingen av oss säger nej till en god gåva. Vi tar emot gåvor och säger tack. Är det en värdefull gåva så blir vi mycket glada; Men när det

forts. sid. 32

Gud, vi måste också uppleva Guds kraft. *När den helige Ande kommer över eder skolen I undfå kraft och bli mina vittnen* (Apg. 1:8). Få kraft, det betyder att vi ska få energi, alltså möjligheter att kunna fungera för att vara hans vittnen. Med andra ord, det handlar dels om att du och jag som individer ska växa, istandsättas för att bli Gudsmänniskor. Denna Gudsmänniska är inte isolerad ifrån sin omgivning utan är en del av ett sammanhang. Vi tillhör Guds församling. Man kan leva isolerad i tiden och ändå förbli och vara Guds barn, men det är ju inte idealtillståndet. En del kristna människor tror det.

Förutsättning för tillväxt

I församlingsgemenskapen finns förutsättningarna för att kunna växa på ett sunt, rätt och sant sätt. I bibeln möter vi det som är själva Gudstanken med individer, det är församlingen. Gud har inte tänkt att vi skall gå omkring som ensamvargar i tiden. Gud vet att vi behöver gemenskap. Och den innersta gemenskapen, det är familjen. Gud har skapat familjen, och vi behöver familjen för det naturliga livets utveckling. Dock handlar det inte bara om biologiska varelser, som existerar

fanns denna tanke och plan i Guds hjärta. Hur ska detta kunna fungera? Det innebär att vi måste få undervisning. Inte endast undervisning till frälsande tro och om en övergång ifrån dödens rike in i livets, ifrån mörker till ljus. Det handlar dessutom om att få undervisning, om att kunna vara en bärare av de gåvor och den kunskap som Gud vill ge oss allesammans. Då växer vi till som individer och församling och blir en underbar plats där Gud kan få uppenbara sig. Där han kan visa vad han vill i tiden och i framtiden och vad han har gjort i tider som gått. Han vill uppenbara av sin härlighet och kunskap i församlingen. Så kan församlingen redan i tiden visa vad som ska ske i framtiden. Men det krävs alltså undervisning, som skapar tro.

Tron är visionär och ser. Vi har fått Guds ord som är en lykta på vår stig. Det är ingen tusenwatts strålkastare som Gud har satt i händerna på oss, utan det är en lykta som lyser upp för nästa steg vi ska ta.

Gud är så fantastiskt god, att han har gett oss gåvor. Han har gett oss *naturliga gåvor*. En naturlig gåva är t ex *hälsan*. Att vara frisk det är ingen självklarhet, det är Guds nåd. Det finns i vår kropp

EFTERFÖLJELSE och FÖRFÖLJELSE

Text:

TREVOR SAXBY
Northampton, England

Översättning:
AGNETA ORELLANA

DEL IV

"Tjänaren är icke förmer än sin herre. Hava de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder," (Joh. 15:20)

Reformationen fick sina följdverkningar. Rom började syna sig själv noggrant och Rådet vid Trent fick uppdraget att undersöka hur man skulle komma tillrätta med uppenbara missförhållanden. De reformerta blev också tvingade av vederdöparna att försäkra sig om att det egna huset var i ordning. En av Luthers medarbetare, Martin Brycer, medgav att det ofta inte var så, men försvarade sin ställning genom påståendet att ljumheten inte var ett resultat av de reformerta: Detta är vår lära: "Omvänd er och gör sinnesändring." Det är inte vår läras fel att ingenting händer.

Båda lägren fick erfara det Konstantinska systemets inskränkningar. Rom vidhöll de rätta *traditionerna* och protestanterna den rätta *läran*. Emellertid kunde ingen av dem fullfölja detta med en genomgående reformation av *människorna* som resultat; de gamla vinläglarna kunde inte vidgas så mycket. Vederdöparna var ensamma om att ropa: "Hycklare", men utkämpade en svår strid mot förföljare som hade lyckats svärta ner deras namn på vanliga kyrkobesökarens sinnen. Detta

Ryska pingstvännar. Foto: Slaviska Missionen.

resulterade i att det endast kunde ses liten frukt av gult kristenliv.

Dessutom förändrades också samhället. Renässansen hade betonat människans värde och värdighet, men alltid såsom varande höjdpunkten av Guds skapelse. Nu, 200 år senare, med en växande fiendskap till munkväsendet och avsaknaden av något uppenbart fruktbärande lekmanalternativ, började den kristna tron att förändras: människan blev centrum för uppmärksamheten och Gud åsidosattes. Tendenser till rationalism började, vilket innebar att människans eget sinne blev livets ende

Medeltidsmänniskan behövde ett övernaturligt hopp. Det blev en flykt från ett omänskligt liv, där krig, pest och förtryck var skrämmande verkligheter. På liknande sätt drar sig den moderna människan tillbaka till problemkomplex som finns i världen idag.

Världen och samhället har förändrats, men människans hjärta har inte förändrats. Inte heller har människans fiendskap mot Guds ords total utmaning ändrats...

uttydare; över stora delar av Europa blev många av de högre och bildade samhällsklassernas folk fritänkare som höll sig med de kristna ceremonierna som ett spel för att behaga de arbetande klasserna. Prästerskapet var de nödvändiga skådespelarna för dess beskydd. Under tiden upptäckte de fattiga mer och mer att kyrkan inte längre hade något att förmedla till dem; intellekt och retorik från predikstolen värderades mer än fromhet och övertygelse; Ovid fick mer betydelse än

tat av den nya rationalismen. I Frankrike ledde detta till en konstitutionell delning mellan kyrka och stat; den republikanska konstitutionen av 1793, vilken var som en följd av revolutionen hade proklammerat "frihet, jämlikhet och broderskap" utan att åberopa kristendomen, vilket ledde till en inställning i samhället som innebar att det religiösa livet mer och mer åtskildes från de politiska och sociala aktiviteternas huvudsakliga strömningar.

I England var det emeller-

fram till 1671. Kväkarna ofredades av sina följare tills det bara fanns barn kvar att fortsätta mötena, även om de riskerade hårda slag. Den värsta behandlingen var den de första metodisterna fick. Om Howell Harris kan läsas:

"Förföljarnas vrede var sådan att en av dem fick ett utbrott på grund av sin passion. Kvinnorna var också lika grymma som deras män ty de smetade in honom med dynga medan deras kamrater misshandlade honom med knytnävar och påkar, vilket gav honom sådana sår att man kunde följa hans spår på gatan efter hans röda blodfläckar."

Familjerna Wesley, Whitefield och många andra genomgick detsamma. Deras möten angreps ofta, männen blev slagna, kvinnorna skändades och möteslokaler brändes av förföljarna inför många åskådare. Vanligtvis låg den lokala prästen eller domaren (som naturligtvis gick hand i hand enligt Konstantins ihopslagning) bakom det hela, och erbjöd ibland folkhopen öl för att motivera dem. I vissa avseenden var detta ett återvändande till urförsamlingens mönster; de fattigas levnadsvillkor var förfärliga och det behövdes inte mycket för att upplopp skulle uppstå. Missnöjda människor, som inte hade stöd av en levande tro, sökte utlopp för sina besvikelser. En lärdom uttryckte det så här:

"Judehets var inte opportunt, tjurfäktning var impopulärt och dyrt, men här fanns en ny sport. De brydde sig inte om kyrkliga procedurers trevnad eller den lagliga aspekten. Metodisterna var ett underligt folk, och det verkade som om prästen hatade dem, så varför kunde man inte ha lite roligt? Det är dumt att fråga dem varför de hatade dem, för oftast hade de ingenting alls emot dem. Mer än en gång vände de sig emot sina egna ledare mitt i tumulten och slängde dem i sjön tillsammans med de andra." (LF Church: Mer om det tidiga metodistfolket, 1949)

Precis som det var för de kristna i Rom under Neros

tid, blev metodisterna en lämplig syndabock för frusturerade makthavare och pöblar.

Jämsides med det direkta våldet fanns hotelser och förtal, det sistnämnda blev regelbundet satt på pränt eftersom det blev lättare och billigare att publicera trakatter. De mest skymfande smädelserna kunde komma ut från pressarna och lätt bli betrodna. Whitefields sak skadades svårt av en rå fars som gick på Londonscenen under ett decennium, som var en parodi på hans verk. Fängelser, galärskepp med slavdrivare kom ofta till användning (speciellt av Ludvig XIV mot de franska protestanterna) men det fanns också mer subtila påtryckningsmetoder. Metodiststudenter avstängdes från Oxfords universitet utan betyg helt enkelt därför att de "talade om pånyttfödelse, ingivelse och att hålla sig nära Gud". Om ledarna spreds rykten — John Wesley var en jesuitagent, född och sänd från Rom, eller kanske han var en jakobit i maskopi med Bonnie prins Charlie med tendenser till upproriskhet. För de med rang och klass handlade det om att leva under konstant mental och emotionell press under hotelser om våld, konfiskering av sina domäner, sabotage av brunnar och lador och speciellt risken att förlora sin anställning som skulle innebära att deras fruar och barn svalt ihjäl.

Precis som i föregående århundraden kunde sådan förföljelse emellertid inte hindra Guds verks framgång och många följare blev vunna för Kristus på grund av deras offers tålmod. Metodisterna sökte vanligtvis inte gottgörelse från dem som hade slagit deras hem i spillror, slagit deras familjer och smutskastat dem. Församlingen växte i tro och styrka genom lidandet. Så mycket att då man efter fyrtio år i stort sett övervunnit motståndet och man kunde verka i fred oroade sig Wesley över att de troende började slockna. Han skrev: "Nu

forts. nästa sida

Paulus. I England gick det så långt att nattvardsbesökarnas antal sjönk med 40 % mellan 1689 och 1699, och det uppskattades att en fjärdedel av invånarna var helt irreligiösa. Kyrkbänkarna fylldes i alla fall på grund av böter: att utebli en söndag kostade 12 pence, en hel månad 20 pund.

Ett nytt mönster började växa fram. Hittills hade kristendomen haft en odiskutabel ställning, trots skillnader i tolkningsfrågor hade man som grund en outtalad tro på Gud och på församlingen. Nu höll emellertid det europeiska samhället på att förlora denna tro, som ej förut ifrågasatts, som resul-

tat annorlunda. Dess välkända fördragsamhet kom att ha betydelse för ett långsamt erkännande av otroen även inom Konstantins strukturella system; kristenhetskroppens vidskepliga vrede mot sant avskilda och heliga troende, förvandlades till de otroendes hänskratt och hedningens likgiltighet. Ett tidigt exempel har vi i Bunyans Ateist i Kristens Resa ('Jag skrattar då jag ser vilken okunnig person du är.'): inget motstånd men ett skrytfullt förakt.

Fientligheterna av det "tids-ärade" slaget fortsatte emellertid. Vederdöparnas 'Martyrernas Spegel' fortsätter att förtälja vidrigheter

EFTERFÖLJELSEN...

forts. fr. föreg. sida

har vi egentligen för lite förföljelse än för mycket. Vi har knappt tillräckligt för att hålla oss vakna."

Följande generationer fram till våra dagar vittnar om en fortsättning och ett bibehållande av dessa händelser. Samhällets sekulariseringsprocess ökade dramatiskt under 1800-talet då den etablerade kyrkan vacklade på grund av många slag. Darwin underminerade skapelseläran med sin evolutionsteori, och hans kollega, Huxley, myntade uttrycket "agnostisk", bakom vilket miljoner gömmer sig idag. Kants och Hegels efterföljare presenterade Jesus som lärare av en moralreligion och avfärdade föraktfullt den övernaturliga dimensionen och Hans verk; och Gud själv, om det överhuvudtaget fanns någon plats för honom, teoretiserades bort såsom någon "Högre Andevarelse". Karl Marx framställde sitt synsätt som har förvandlat mycket av vår tids politik: ett enat och jämlikt samhälle, som endast kan genomföras genom att kullkasta den existerande sociala ordningen, inkluderande moral och religion. Hans tro att människan snart inte längre skulle ha behov av Gud ljöd som ett eko, fast på ett annat sätt, genom Sigmund Freud, psykoanalysens fader. Denne ansåg all andlig tro som "neurotiska tvångstankar", som härleddes från en grundläggande rädsla för det okända. Sådana avvikelser fick tillsammans stöd inifrån den etablerade kyrkan av den Högre Kritikens teologer, som vägrade att tro på sådant i bibeln som kränkte vanligt sunt förnuft, vilket skapade en miljö som var hårdare mot de levande kristna än församlingen dittills hade erfarit.

Attack mot trons grund

Då man emellertid analyserar denna ojämförliga attack mot den kristna trons grunder, förefaller den ha varit till nytta. Det kraftigaste angreppet kom från Stats-

kyrkan, då den bestod i stort av nominella, dåligt informerade eller till och med otroende människor, där tillfälligheterna var avgörande. Det stora flertalet kyrkosökare som saknade en djup grund för sin tro, fann att de nya argumenten var helt övertygande och försvann från kyrkbänkarna. Även om en del höll sig kvar i kyrkan på grund av sentimentalitet eller malplacerad lojalitet mot dess struktur och liturgi, var det i alla fall uppenbarligen en sällning på gång, som skilde de sant troende från den stora massan av namnkristna. Församlingar av pånyttfödda och överlätna människor påverkades mycket lite av det nya motståndet och detta av två orsaker: i första hand hade dessa troende kommit så långt att tron inte byggde på spekulationer, såsom Job utropade: "Jag vet att min förlössare lever." (Job 19:25) och i andra hand kunde de genomskåda det den nya humanismen framtonade, nämligen mänsklig visdom och kunskap såsom hopplöst felaktig från begynnelsen; de visste mycket väl att Gud ler åt människans försök att göra sig av med hans inflytande (Ps 2:4), och att världen inte kan känna Gud genom visdom. (1Kor. 1:20-21) Då de mötte något motstånd, tjänade det endast till att luttra och stärka deras tro.

Varje generation har fått bevittna hur sanna kristna förföljts i olika utsträckning,

och även om metoderna varierat har mönstret alltid varit detsamma: tvåfrontsangrepp genom både öppet våld och subtila förtal.

Den utvidgade upplagan av Foxes "Martyrers Bok" ger många exempel på hur missionärer och omvända infödingar förföljdes och dödades i hednaländer. Vid vissa tillfällen har det varit frågan om massakrer som påminner om Medeltiden, som exempelvis Boxerupproret i China år 1900, eller i Barletta i södra Italien år 1866, då katolikerna sprang genom stadens gator och skrek "död åt protestanterna", "länge leve kyrkan", och till och med "hurra för Jesus Kristus". Innan de plundrade protestanternas hem, kastade dem ut genom fönstren, knivhögg dem till döds och styckade deras kroppar i små bitar. Nyttillkomna grupper, såsom Frälsningsarmén, kunde också räkna flera martyrer ibland sina led i början.

Känt mönster

I vår tid, finns den svåraste förföljelsen av församlingen bakom järn- och bamburidån, och är tillräckligt känd för att ej behöva mycken uppmärksamhet här. I varje fall är det viktigt att lägga märke till det kända mönstret som vi kan se i alla generationer med bara någon variation; i det romerska imperiet, i reformationens Europa, i dagens Ryssland och Kina ser vi gemensam-

ma drag: en dominerande statsmakt, en statsreligion (även om den heter Ateism), militarism, auktoritärism, ett degenererat och korrumperat samhälle. Sådana kan ligga till grund för en våldsam förföljelse och dess följelagare, det hjältemodiga vittnesbördet av en lidande församling. Ett totalitärt system kan inte tolerera Kristi Kropps avskildhet och exklusivitet och således varhelst den verkar, vare sig i Hitlers Tyskland (nominellt kristet), i Latinamerika (högerflygeln) eller Östblocket (vänsterflygeln) är resultatet detsamma: samma kristna församlingar jagas och tystas med alla till buds stående medel. Jesus kom för att sända ett sändningssvård (Matt. 10:34), och den sanna förkunnelsen av hans ord kommer alltid att vara en tagg i sidan för såväl de komprometterande som de otroende. Precis som en kinesisk pastor skrev kort före sin arrestering och förflyttning till ett arbetsläger där han skulle tillbringa 30 år: "Den som troget predikar Guds ord kan inte annat än vänta sig möta motstånd genom ondskefullt förtal och skymf från en del kyrkoledere och "kristna" som är andligen döda". Han fortsätter genom att citera en bön av Martin Luther:

"Jag är förberedd på och redo att ge mitt liv för Din sanning... även om världen skulle vara fylld av djävlar; även om som straff jag skulle bli satt i stocken, tänd i stycken eller sönderskuren, ja, även om jag brändes till aska, ändock är mitt liv med Dig."

Detta hjältemod och okrossbara kärlek som tillhör de kristna martyrererna utgör ett odödligt vittnesbörd om Guds makt. Se på dessa linjer, till exempel, som skrevs från ett ryskt fängelse:

"Säg våra kära att bedja om Herren skall styrka bröderna och mig själv för att kunna vara Hans trogna vittnen. Det är tveksamt om vi blir friade, trots vårt enda brott är trohet mot Herren. Jag tror att Herren förmår allt. Det är bättre att vara i fängelse med Honom än att

Ett totalitärt system kan inte tolerera Jesu Kristi församling. Resultatet blir alltid detsamma. Församlingen jagas och tystas med alla till buds stående medel.

Jesus kom för att sända strid... Den sanna förkunnelsen av Jesu ord kommer alltid att väcka anstöt hos människorna.

— Den som troget predikar Guds ord har inget annat att vänta än förtal och förföljelse, skriver en kinesisk pastor inför sin arrestering och förvisning till arbetsläger.

vara i frihet utan Honom.
Eder, intill döden..."

Djupa brödraband

Detta är vittnesbördet som gör fiender till vänner, förvandlar vakter och böd-
lar, skapar djupa brödraband med troende syskon och även fängelsepersonal genom väckelse. Och detta på sådant sätt att det är vanligt bland sådana helgon att bedja för de kristna i väst, som har det svårare att bli bevarade på grund av avsaknaden av trycket från förföljelse. What Westener har erfarit de nödvändiga djupen för att kunna skriva såsom en lidande ryss gjort: "Se, huru gott och ljuvligt det är att bröder bo endräktigt tillsammans — speciellt i bojor." Trots konstanta faror om razzior och slag, arrestering och fängelse, mediciner och "behandling" för avprogrammering (det är vanligt att behandla tron som schizofreni) växer försam-

lingen i kommunistländerna med en väckelses proportioner.

Även om västvärlden är politiskt friare och omständigheter är annorlunda finns förföljelsen enligt samma principer mot en del troende. I dunkelheten av de 19:e och 20:e århundradena, kallade den post-kristna tiden, blev vetenskapen nära nog upphöjd till en ny kult, på grund av tron att den hade svaret på livets härkomst. Världskrigen satte stopp för det och idag håller vetenskapen på att smulas sönder också. Humanismen är lika stark än, och uppmanar var och en att förverkliga sig själv, söka sina egna mål och njutningar, ha sin egen trosuppfattning och inte bli påverkad av någon; ändock finns parallellt ett irrationellt förtröstande på "turen", vilket uppmuntrar till passivitet och ett avståndstagande från personligt ansvar. På samma sätt som medel-

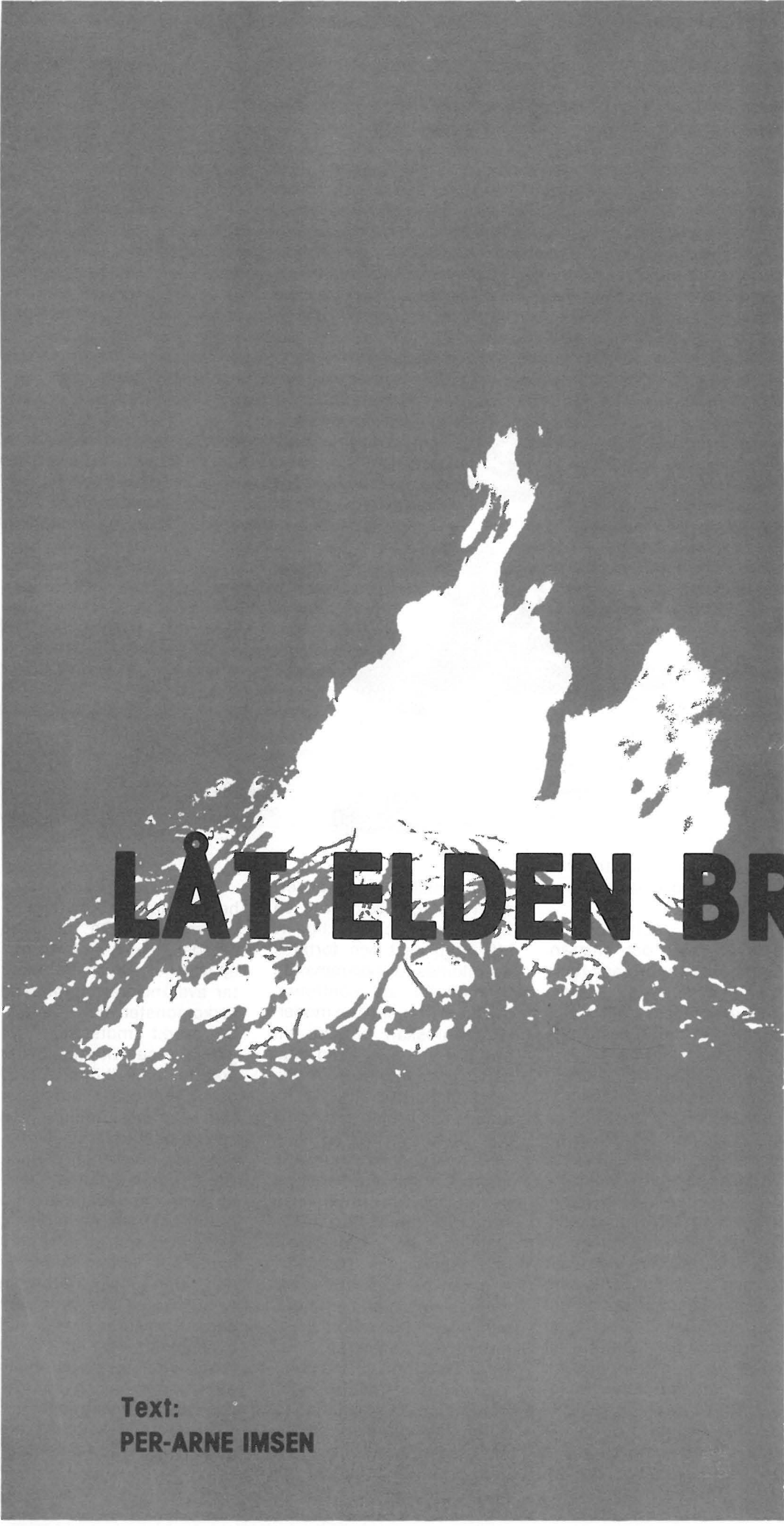
tidsmänniskan behövde ett övernaturligt hopp som en flykt från ett omänskligt liv (där krig, pest och förtryck var alldeles för skrämmande verkligheter att konfronteras med) drar sig den moderna människan tillbaka till optimistiska eller även fatalistiska ideologier som universalmedel för alla skrämmande problemkomplex som finns i världen av idag. De reagerar starkt mot varje angrepp som hotar deras säkerhet, och den primära måltavlan för den ilskan är församlingen. Även om sociala och ideologiska förhållanden kan ha förändrats, har människans hjärta inte det, och inte heller människans naturliga fiendskap mot Guds ords totala utmaning.

Enskilda troende och oförargliga församlingar tolereras villigt, men problemen börjar, precis som hos den första församlingen, då de kristna samlas i avskild-

het från världen för att betjäna varandra. De anklagas omedelbart för stolthet och självishet och om de också tar avstånd från etablerade kyrkomönster, får de uppleva starkt motstånd. Det gamla ropet "kättare", har ersatts med "hjärntvättad" och bålet och svärdet har fått sin fortsättning i den sensationstörstande journalistikens bläck och papper. Det är samma gamla mönster även om sådana kristna nu inte kränker en världslig kyrka utan som en författare kallat det "kulten av individen". Den bibliska läran om Kristi Kropp, där varje lem endast fungerar som en del av helheten (1 Kor. 12), är kränkande mot ett samhälle där demokratin och individualismen sitter på tronen.

Saken har komplicerats genom några av de senaste

forts. sid. 31

LÅT ELDEN BRINNA

Text:
PER-ARNE IMSEN

Det är ju så med oss att vi favoriserar vissa bibelsammanhang. När vi läser om Jesus, läser vi allra helst om hans under; när han botar de sjuka eller mättar folket med bröd.

Men det står också om Jesus att när det blev afton drog han sig undan till en öde plats och var i bön. Den sidan i Jesu verksamhet berör vi inte lika ofta, trots att den är förutsättningen för den andra. Guds verk går inte vidare bara genom mirakulösa erfarenheter. Vi måste vara med om ett radikalt möte med Jesus på djupet.

Vid de här tillfällena, kämpade Jesus en intensiv kamp, och han blottlägger sin inre vanda vid ett speciellt tillfälle.

— *Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke att den redan brunne. Men jag måste genomgå ett dop, och huru ängslas jag icke, till dess att det är fullbordat. Menen icke att jag har kommit för att skaffa frid på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer söndring.* (Luk. 12:49)

Han talar om elden han kommit för att tända.

I Getsemani kämpade Jesus en intensiv kamp. Det gällde det dop han skulle genomgå och elden han kommit för att tända.

Då Jesus genomgår detta lidandets dop vet vi att han förs upp till Golgata, hur han dör för alla människors synder, och uppstår igen som segrare.

Efter uppståndelsen undervisar han sina lärjungar. *Jag lämnar er, men ni skall bli döpta med helig Ande.*

Därefter samlas de och utbeder sig det Jesus sagt att han ville sända. Vi ser att

det sker inte utan lärjungarnas medverkan. Det sker inte automatiskt att Gud bara sänder sin helige Ande hur som helst. Jesus talade om för dem vad de skulle göra. De skulle inte lämna Jerusalem utan förbida vad Fadern hade utlovat. Och det står att *"alla dessa höllo endrättigt ut i bön"*.

Det fanns hos Jesus och lärjungarna ett fördolt liv som förutsatte det offentliga.

Jesus drog sig på aftonen undan upp till bergen för att tala med sin Fader. När lärjungarna hade börjat förstå detta, står det att de höllo allesammans endrättigt ut i bön.

Men varför ska man be om det Gud redan bestämt ska ske? Gud väntar på din och min medverkan. Vi som är med och blir redskap och kanaler för att Guds vilja ska kunna ske. Vi är inte outsiders eller oväsentliga för att Gud ska kunna göra det han vill göra. Han väntar

Vi har samma kamp att utkämpa som lärjungarna. De höll endrättigt ut i bön står det. Det var inte bara innan den helige Ande föll på den första pingstdagen.

Vid tillfälle efter tillfälle när möjligheterna för evangelium att gå vidare börjar kringskäras av myndigheter och makter hittar du dessa syskon i gemensam bön. Det står att de ropade endrättigt till Gud. Det var kampen för den eld som Jesus tänt de kämpade för. Den skulle spridas vidare. Inget fick hindra eller släcka den.

När vi börjar spegla oss i Ordet ser vi vår fruktansvärda ytlighet. Världsanden gör oss ytliga. Men nu är tiden inne för oss att träda närmare Gud och låta elden brinna med klar låga i våra hjärtan. Det vill Gud göra. Har vi den elden i våra hjärtan kommer den att sprida sig vidare.

Petrus och Johannes hade blivit strängeligen tillsagda att de inte skulle få tala

de de endrättigt till Gud. — Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare, att de med all frimodighet må förkunna ditt ord."

Det var det det handlade om. Elden trängde på i syskonskaran. Evangelium måste vidare. *Se, till dina tjänare och giv att de med all frimodighet må förkunna ditt ord.*

Behöver vi den bönen? Vi vet att Gud inte är sen att svara när Guds folk sätter sig i rörelse. Han är inte sen att höra det rop som stiger upp till honom.

"När de hade slutat att bedja, skakades platsen, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande". Alldeles precis som på den första pingstdagen ser du att det sker igen.

Det är inte så att vi tryggt kan slå oss till ro och tänka på en andedopserfarenhet som ligger tillbaka någonstans i vår historia. Förnyelse är nödvändig på nytt och på nytt igen. *De blev alla uppfyllda av den helige Ande.* Och så står det igen: *"De blev alla uppfyllda av den helige Ande"*.

Hjärtan tända av den eld Jesus kom för att tända, lidande med honom över människornas nöd. Beredvillighet att gå hans väg. Det är vad Jesus förväntar sig att finna hos dig och mig. Han gav sitt liv för oss. Han lämnade denna intensiva kamp. Han kom för att tända elden i ditt och mitt hjärta.

Men han har också anförtrott åt oss kampen för evangelium, kampen för den här elden. Vi har fått förtroendet att dela kristuslidandet. Att dela lidandet med honom och kämpa för att elden ska kunna gå vidare. *"De förkunnade Guds ord med frimodighet."*

Det är just det vi behöver vara med om. Lösas från fruktans bojor så att vi frimodigt står fram med namnet Jesus.

När de såg Petrus och Johannes vara så frimodiga förnummo de att de var olärdade män ur folket. *De förundrade sig, men kände igen dem — de påminde sig att de hade varit med Jesus.* Har du varit hos Jesus? Har du fått den här elden i ditt inre? Jesus utlovade inte frid där elden brann. Det skulle bli strid. Vänner skulle bli fiender. Elden skulle skilja dem åt. Gränser skulle dras upp där elden tändes. Guds rikes gränser. Man skulle inte längre kunna förstå varandra eftersom man talade olika språk. — Elden gör dig omöjlig att passa i världsordningen.

Vi kan berömma oss av, och tala om både det ena och det andra. Men det är ofta oväsentligheter. Vi måste vara med och påverka i den andliga världen. Det fantastiska är att Gud har gett oss stridsvapen som är så mäktiga att de kan riva ner fästena. Ska vi börja använda de stridsvapen vi fått och röja vägen för evangelium? Elden får inte stängas in. Då dör den av syrebrist. Den skall sprida sig och tändas i många hjärtan.

"Jag har kommit för att tända en eld på jorden och hur gärna ville jag icke att den redan branne."

Jesus i Luk. 12:49

på dig och mig. Han har delegerat denna makt åt oss. *Allt det ni binder på jorden skall vara bundet i himmelen. Allt det ni löser på jorden, skall vara löst i himmelen.* Han har gett oss som församling denna makt och myndighet.

Vill du vara med och låta den eld som han kom för att tända brinna i dig? Vill du sprida den vidare? Jesu kamp var att tända elden, men vår kamp är att hålla den brinnande och att sprida den vidare. Vi ska inte inbilla oss att vi på något lättvindigt sätt ska kunna komma fram på den här vägen.

vidare i det namnet.

"Om det är rätt inför Gud att vi hör samma Er mer än Gud, därom mån ni själva döma. Vi för vår del kan inte underlåta att tala om vad vi har sett och hört," sa de. Det var klara besked. De kunde inte låta bli för de hade elden som trängde på i sitt eget inre.

De kom till sina egna. Tänk vad underbart att vi kan göra det också — komma till våra egna och veta var våra egna är någonstans. Det var inte så att svårigheterna gjorde att de började söka sig åt än det ena eller andra hållet. Det talade med varandra om svårigheterna och sedan blev det bönemöte.

"När de hörde detta, ropade

MIDSOMMAR i Ljungsbro Östgöta auktionshall

Mids.aft. 19.30
Mids.dag. + sönd 11.00, 15.00, 19.00

Medv: ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Per-Arne och Christina Imsen, Tage Johansson, Kjell Hägerman, Folke Jacobsson, Berno Widén, Robin Widén m.fl.

Comunidad Maranatas hus i Las Palmas Herrera; fört till Santo Domingo.

EN OFÖRGLÖMLIG...

forts. fr. sid. 5

Hedersgäster

Då vi så småningom nådde fram till vårt eget bostadskvarter kändes det nästan som om luften skalv och den vackra söndagsmorgonen med sin underbara, tropiska natur ville ge sitt bidrag till festen och celebrera hedersgästerna med sin strålade ljushärlighet. Grannskapet var påtagligt påverkat av denna unika händelse och barn, kvinnor och män trängdes i portarna för att se, hälsa och växla några ord med de män, vars historia under några månader seglat upp till en nationell angelägenhet.

Jag tror inte att någon enda av de människor som denna dag för första gången helt spontant stod mitt framför och öga mot öga med tre mordmisstänkta interner förmodade prestera en enda tanke om att det var förment kvalificerade brottslingar de stiftade bekantskap med. Jag har givetvis inga som helst möjligheter att tolka deras inre värld, men då våra skyddslingar lotsades in i vårt hus stod det klart att det mentala järngreppet från elva års fängelsevistelse inte låses upp lika enkelt som handklovarna i färdbussen. Vad skall man säga till sådana människor och hur ska man handla för att de ska få människovärdet åter och icke känna sig misslyckade eller diskriminerade? Det är ju faktiskt en process, som kräver mycken och varsam rehabilitering i en helande och konfliktfri miljö.

Men denna dag var allt så förunderligt förberett och länkade

sig samman som om en osynlig hand övertagit ledningen. Ingenting lyckades förörena eller förgifta atmosfären, fastän attribut verkligen inte saknades bland ett folk som ofta är mycket överkänsligt för polisers närvaro och agerande.

Trots att det motsägelsefulla skeendet riktigt inbjöd till åtminstone verbala utgjutelser, så märktes inte en ton av stridslarm. Timmarna försvann under dessa positivt laddade förhållanden snabbt och nästan omärkbart. Den enkla frukosten avlöstes av ett väckelse- och opinionsmöte ingen av oss som var med kommer att glömma. Då vår vän Carlos Roa i sitt stora och mörkhyade ansikte brast ut i ett gnistrande leende med några ord av tacksägelse och beaktelse som vittnade om friheten och lyckan i Herren Jesus Kristus, då önskade man mest av allt att tiden skulle stå stilla i några minuter så alla kunde tillgodogöra sig det livsflöde han kanaliserade till den förundrade församlingen.

Ögonen tårades

Det frimodiga vittnesbördet gav på något vis bud om att fången egentligen var friare än oss alla. Orden som sedan predikades nådde fram, brände och tände till total tystnad och översvallande lovsång. Framför mig satt två dominikaner. Den ene i polisuniform med handklovarna i bältet, den andre visserligen civil, men ändå strängt bevakad fånge, och nu satt de här i vårt hus och bladdrade lite familjande i var sitt sånghäfte och försökte allt efter sina resurser och med hela sin förmåga att delta i församlingssången. Polisen var helt avslappad och före-

faller ha glömt uppdraget, omgivningen och åhörarna i sin koncentration omkring sången och dess budskap. Jag har upptäckt att dominikaner sällan låter sig gripas till tårar. Framför allt gäller det männen och uniformerade statstjänare. Men i detta märkliga möte brast fördämningarna och ögonen tårades ja, de riktigt blödde hos både män och kvinnor. De anhöriga smalt och den blick som under de många åren stelnat i den tröstlösa kampen, mjuknade och fick ett drag av försoning och framtidshopp.

Så växlade mötesatmosfären mellan uppsluppen glädje i förlösande skratt och djupaste allvar i eftertanke och besinning. Hela situationen var för alla på något sätt så ny och svårtolkad i all sin storhet och lycka, så den dryga vuxenheten blev taffatt och tystlåten för en välgörande barnslighet där den familjära trivselen helt dominerade. Analyser och spekulationer måste lämnas därhän, men här frestar många frågor som pockar på uppmärksamhet och jämförelse. Då hat förvandlas till kärlek, sorg i glädje, trældom till frihet, ensamhet till gemenskap och hunger till mättnad utan några sensationella tillgångar eller hjälpmedel, då vill man gärna ha förklaringar och hitta hemligheten.

Victoriafängelset är förvisso ingen kuranstalt. Denna bunker av förtätad mänsklig förnedring har utvecklat sitt skräckinjagande mönster med perversa traditioner man helst inte nämner i fina sällskap. Att överleva såsom mänsklig varelse med bibehållen integritet i en sådan rövkula är i sig själv ett under. Vatten upphettat till kokpunk-

ten för interna konfrontationer skapar också en maktstruktur med anstaltsterror och underkastelse.

Samhällets bottennivå

Människor som tvingas existera i en sådan miljö i över ett decennium, kommer inte oskadda ur förtrycket om inte ett under av förvandling och försoning får ske med individen. Fängelset återspeglar det övriga samhället i dess absoluta bottennivå med sina högst omänskliga oskrivna lagar för samexistensen. Men tre män som denna dag var våra hedersgäster och smalt in i gemenskapen utan några som helst irritationer eller komplikationer är inga kadaver utan personligheter med hållning och resning. Lika mycket utgivande som mottagande deltagare.

Dagens höjdpunkt blev absolut dopförrättningen i svimningpoolen uppe på vårt tak. Det är kanske bäst att avstå från alla försök att referera händelsen, ty verkligheten överträffar dikten så påtagligt att risken för förfälskning är uppenbar. Med tunga steg klev de tre männen i sin bästa ålder ned i dopgraven och döptes till Kristus i en dopförrättning som kommer att gå till historien. En av våra grannar utbrast helt spontant då han försökte tolka sina känslor: Det är bara Gud som kan göra sådant, och han är förvisso här!

Tro, omvändelse och dop är betydelsefulla storheter för alla, men här demonstrerades något helt nytt och sällsamt. Tre mordmisstänkta som proklamerade sin oskuld till brottet men som trots tappra försök att rentvå sig från alla misstankar varit fängslade för brottet i elva år. Försoningen fick en ny dimension med andra fasetter på fallets oerhörda konsekvenser. När allt vägdes in var det naturligtvis ingenting annat än fördömda syndare som efter tro och omvändelse genom dopet proklamerade liv och frälsning inför alla förundrade synliga och osynliga åskådare i himmel och på jord.

Djupa intryck

Kärleken var, tycktes det, alltför bräckliga för att mäktas med de djupa intrycken, varför allt det som för den fysiska blicken kunde te sig löjligt eller rent paradiskt i det försmäktande solgasset försvann utan några ovationer omärkligt och skamsat, ty det var anden och ordet som gjorde succe då dessa märkliga dopkandidater försvann i vattenböljorna och stod upp igen som fria män för att följa Herren Jesus Kristus.

Stillheten var påtaglig under
forts. sid. 34

Text: STINA FRIDOLFSSON

Lydia fick sin säng...

Ur tidigare telefax från Arne Imsen:

"Jag måste få säga några ord om sjubarnsmodern Lydia. Hon är mörk, stor och kraftig och bär sedan några månader tillbaka sitt åttonde barn under sitt hjärta. Det ska för övrigt snart förlösas, det är tydligt. Men Lydia har tappat bort alla data, så hon vet inte riktigt dag och stund.

Just nu stryker hon våra kläder som hon tvättade igår. Så har hon gjort varje månad sedan en tid tillbaka och för det har hon ett icke oväsentligt tillskott till hushållskassan på omkring 150 kr/mån, en lön hon aldrig förut någon gång nått upp till. Lydia är förmodligen i fyrtioårsåldern. Vare sig hon eller vi vet exakt.

Vad hon däremot vet och ständigt påminner om, det är att hon och hennes make, en liten senig dominikan, kom till tro på Jesus Kristus för femton år sedan.

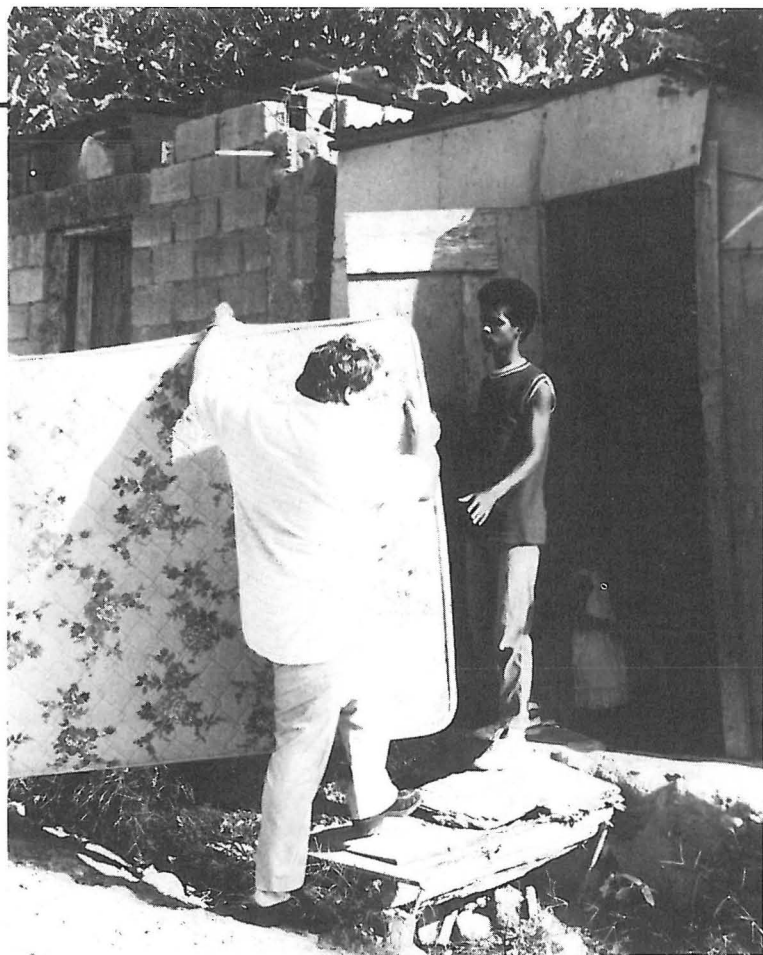
Det blev vår ynnest att begåva Lydias man med en bibel han nu som bäst försöker tränga sig in i, samtidigt som han fördjupar sin läskonst. Lydia är en solstråle hos oss. Men hon har ett bekymmer som ger skugga åt moderskapet. Familjen förfogar nämligen endast över två sängar i sin mycket primitiva bostad.

Jag har lovat henne att med mina svenska vänners hjälp lösa hennes akuta sängproblem, och därför låter jag löftet gå vidare till er alla. Kära vänner, det är oenligt för mig att ens försöka beskriva den bostads-, och levnadsstandard som Lydia och hennes familj lever på.

Det finns ingen svensk jämförelse, vare sig bland människor eller djur. En riktig, rejäl och väl tilltagen säng skulle betyda mer än det bästa möblemang för en svensk familj med vanlig standard. Vår kassa är genom det intensiva arbetet inom olika områden så förtvivlat ansträngd att den inte orkar lösa Lydias sängproblem utan hjälp från er läsare. Därför vänder jag mig direkt till er med en vädjan om tusen kronor så att familjen kan få en sängmöbel, värd namnet, in i sitt hem.

Men behovet är akut, och måste avhjälpas omgående. Familjen har annars en egen liten rörelse som engagerar familjens samtliga medlemmar i tillverkning och gatuförsäljning. Med handgjorda verktyg, framställda av plåten från en margarinburk river de yuka och tillverkar ett bakverk, som efter fritering säljs på trottoarkanten. Tillverkningen sker i det fallfärdiga ruckel som kallas bostad. Arbetsinsatsen ger dem, om det går riktigt bra, en inkomst på 25 kr om dagen.

För att Lydia riktigt skulle förstå allvaret i det givna löftet, tog jag med henne till mitt eget rum och visade henne den säng vännerna här har förunnat mig. Hon strålade av lycka i sitt mörka, tandlösa ansikte då jag förklarade att jag var beredd att låta henne få den sängen om jag inte kunde hitta någon annan lösning."

Det är Arne Imsen och David Pio Perez som föräras uppdraget att svara för transporten under den sista sträckan och sätta sängen på plats i den bostad som ger plats åt nio familjemedlemmar trots sin otroligt låga standard.

Vår vän Lydia i egen hög person flankerad av sin make Melanio och Stina Fridolfsson på väg hem med sitt nyförvärv, en komfortabel säng familjen så innerligt väl behövde. Händelsen följs av glada vänner från Comunidad Maranata.

Så skrev Arne Imsen i ett telefaxmeddelande till vännerna i Sverige. Och våra trofasta syskon i hemlandet låter inte hjälpen dröja. Inom några dagar hade vi beretts möjlighet ge en säng till den behövande familjen.

Så kom den stora dagen då den utlovade sängen kunde överlämnas åt Lydia och hennes familj. Ögonblicket då sängen bars ner till deras hem, lyckades vi föreviga på några foton, som vi här delar våra läsare. Hela fa-

miljen deltog med högtidlig glädje i transporten. Det är ju inte varje dag en svensk pastor kommer bärande över ens tröskel med en fin Dux-säng. Denna säng har blivit något av en symbol på social rehabilitering för en av våra fattigaste grannfamiljer. Genom att de fick denna hjälp, kunde de använda de slitsamt hopkämpade slantarna som annars hade blivit en första avbetalning på sängen, till att köpa brödrost och

forts. sid. 34

Samuel Andersson har fått hembud

Samuel Andersson har lämnat oss. Sent på måndagskvällen den 5 maj avsömdes Samuel stilla i hemmet i Märsta, och gick för att möta den Frälsare som han alltsedan ungdomsåren i norra Uppland trott på, och troget efterföljt.

Samuel var född 1917 i Hållnäs socken i norra Uppland. Under trettioåret svepte en väckelse fram genom den lilla socknen som då blott hade 3 000 invånare.

Den vågen svepte också med sig ynglingen Samuel in i Guds rike, och alltsedan dess var han en glad kristen med ett frimodigt vittnesbörd om glädjen i Gud. 1945 gifte han sig med Maj, och 1948 föddes sonen Gunno, och 1953 dottern Ella-Britt.

1950 flyttade familjen till Märsta, och året efter döpte sig de båda makarna i Pingstförsamlingen i Märsta. 1962 besökte Samuel sitt första Maranathamöte på Nalen i Stockholm, och sedan 1972 har han fungerat som äldste för Maranataförsamlingen i Stockholm. En uppgift han skött med stor trohet och faderlig omsorg.

Lugn och trygg var han, Samuel, med en fast förankring i Guds oändliga nåd, vilken aldrig upphörde att fylla honom med salig förundran. Ja, för oss som bor i Stock-

holm var han en herde, ett föredöme och exempel när det gällde offertjänsten och troheten mot Gud.

Vi tackar Gud för den välsignelse han förmedlat under sitt jordeliv. Vi är tack samma att vi fick behålla honom bland oss ytterligare tre månader efter den 1:a hjärtinfarkten som utan förvarning drabbade honom i mitten av februari, och upplever nog tillsammans med hans hustru Maj att det var en tid av nåd.

Tomrummet är stort och svårt att fylla, men vi vet att det finns en uppståndelsens morgon — då vi skall ses igen. Vi lever inte "i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att (vi) icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något hopp".

1 Tess. 4:13

KJELL HÄGERMAN

Ny sång:

Ingen män'ska kan förstå Guds underbara råd
Frälsar det som intet är Han gör av bara nåd.
Vad du än är bunden av, Han löser alla band,
Fyller hjärtat med den Helge And'.

Kör: Vilken härlig glädje i min själ
att tro sig frälst och fri.
Om för andra jag en dåre är, jag bryr mig inte i.
Dag för dag han leder mig tills jag i himlen står
Och av Jesus själv jag kronan får.

Vad har världen dig att ge med allt sitt falska spel,
Kom till Jesus, nåderikt Han allt för dig gör väl.
Och när allt skall brännas upp, Gud rike det består,
Där ej synd och orätt ingång får.

Aage Samuelsen. Övers. P-A Imsen

Levande vatten

Det är tålamodsprövande för oss bortskämda svenskar och vi förvånas över att människor kan förefalla så handlingsförlamade. Vattenförsörjningen skulle lösas om bara en vattentank lagades...

AGNETA ORELLANA ger oss en personlig rapport från sitt besök i Santo Domingo.

"Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram såsom skriften säger." (Joh. 7:37-38)

Detta ord av Jesus har talat mäktigt till mig under den tid jag haft förmånen att få hjälpa till i församlingens väckelsearbete i Dominikanska Republiken. Ordet innebär ett livgivande löfte såväl för utlenda svenskar som slösar i sitt överflöd, som för förtryckta dominikaner som lider nöd i sin okunskap, på grund av både religiösa och politiska system.

I huset som Gud gett oss i Santo Domingo har vi fått dela våra grannars vardagliga kamp för att få tag på det lekamliga vattnet. Det gäller att bära, köpa och hushålla med varje droppe. Problemet med vattenförsörjningen i området kunde enkelt och snabbt ha lösts om en vattentank lagats. Det är tålamodsprövande för oss bortskämda svenskar och vi förvånas över hur ett folk kan förefalla så handlingsförlamat. Borde man inte inse vilka bördor av vatten kvinnorna och barnen får bära långa vägar på sina huvuden och försöka få till stånd en snabb praktisk lösning?

Korruptionen är känd och "accepterad" av alla och den har oerhörda konsekvenser både då det gäller existensiella behov och människornas juridiska rättigheter. Gud har ju gett församlingen myndighet att avslöja ondskan och här har han lett oss i kontakt med människor som utsatts för fruktansvärt maktmissbruk. Vi är trotsvissa om en snar seger för våra tre misstänkta, men observera ej rannsakade och dömda, medmänniskor som sitter i Victoriefängelset sedan mer än elva år tillbaka. Vi hoppas se frukt av de brev som överlämnats till republikens president, justitieminister samt huvudstadens borgmästare. Vi har redan sett hur TV-intervju, radioprogram samt tidningsartiklar hjälpt till att väcka likgiltiga maktutövare.

Antibortfilmen "The Silent Scream" som vi kunnat visa i större och mindre kyrkor och skolor, har också blivit en väckelse signal som avslöjat ytterligare en rå verklighet i detta land. Sanningen om livets okränkbarhet, även för det oföddade fostret, har skakat om de drygt tusentalet människor som hittills sett filmen och hört Arne Imsen predika Guds livgivande ord.

För att hjälpa barnen i Dominikanska Republiken har ett välsignelserikt initiativ tagits, där vi tillsammans med våra trofasta dominikanska syskon arbetar för att ge en grundläggande bildning. Gud har verkligen sammanfört oss och vi är glada att åtminstone kunna ge några hundra barn chansen att få tag i livets vatten genom det skrivna ordet.

Genom möten och visning av denna film i vårt storfamiljshus i ett av Santo Domingos slumområden öppnades vägen till våra grannars hjärtan. Dagligen har vi fått erfara Guds ledning och hjälp i stort och smått. Gud har sânt människor till oss, både frälsningskandidater och nyckelpersoner som hjälper oss att nå vidare med erbjudandet om upprättelse för hela individen.

Då detta sätts på pränt har vi vunnit fler segrar för Guds rike. Sju personer som valt att följa Jesus, har döpts i vatten — vattenförsörjningen är löst igen i området.

Huset fullt av nyfrälsta!

Comunidad Maranata har på sista tiden kommit in i sitt missionsarbete på ett sätt som aldrig förr. Det är väckelse omkring församlingshemmet som blivit en hoppets port för trasiga, förtryckta och uppgivna mänskospillror.

Det märkliga huset vi fått hyra i tre våningar och med vattenbassäng på taket, ligger i ett kvarter där alla förunderliga, motsägelsefulla karaktäristiska som är så typiskt för detta land, är starkt markerade. Där finns plåt- och träskjul, där finns järnstängsel-omgärdade lyxresidens. Och varje hus, varje familj, varje individ har sina problem och sin börda att bära. Det verkade som om det hus som nu blivit hela områdets tillflyktsort och uttalade förhoppning, stått och väntat på oss.

I tur och ordning har de kommit; slaktfären, de utklassade och misslyckade. I samband med att vi inbjöd till visning av antiabortfilmen "Det tysta skriket" och Arne Imsen talade om varje individs oerhörda, oersättliga egenvärde som Guds skapelse och avbild, fick vi kontakt med några människor som har fortsatt besöka oss, och ständigt introducerar nya vänner från familj- och bekantskapskrets. Nirsi, den välutbildade student-skan, licenciata i litteratur och lärare, kom en dag och berättade gråtande i förtroende om att hon var med barn, att hennes studier nu måste avbrytas, och hon fruktade reaktionerna från familjens sida när hon måste avslöja sin skam. Något ansvarstagande från barnafaderns sida kunde hon tydligen inte vänta sig, och vi märkte att Nirsis nerver hade svårt klara av den pressade situationen. Nirsi erbjöds en tillflykts-

ort i vårt hem, vilket hon tack-samt accepterade, och hon hör-des snart sjunga och pris Gud.

En dag berättade hon: "Stina, den här versen har blivit så ett med mig: När du mig in i provets lågor sänder, din egen ande ger mig kraft och mod". Nirsi sjöng med inlevelse, ögonen tindrade, och kinderna blossade litet generat vid den ovana beaktelsen.

Nirsi har hittat källan till liv och förtröstan inför en problematisk framtid. Och hela familjen har blivit våra vänner. Modern spelar dagligen Christina Imsens kassetter i sin skoaffär, och vittnar för alla som vill höra om hur dessa underbara sånger förmedlade genom Christinas läkande, rena stämma, gör att hon kan börja varje dag med större tillförsikt och glädje.

Nirsis syster, Dholandy, som läser på universitetet till journalist; ung, vacker, modemedveten, har också drabbats av evangelium, lämnat sitt liv i Jesu hand, och söker sig ständigt till syskon-gemenskapen för att delta i mö-

ten och i övrigt tjäna med vad hon kan. Hon har varit ute och sålt en hel del kassetter, bland annat!

En morgon kom en av våra närmaste grannar, en ung flicka, med ett brev från sin mamma. Kortfattat berättades i brevet om en ung flicka i grannskapet som är med barn, övergiven av mannen, på förtvivlans brant, färdig att begå självmord, då nu också hennes föräldrar rasar mot henne. "Ni måste försöka tala med henne och hjälpa henne, vädjade brevet. Så kom det sig att vi fick kontakt med vackra, olyckliga Marise som nu i sin svåra situation började söka Gud.

Hon kommer nu dagligen till storfamiljen, deltar i mötena, odlar gemenskapen och vill säl-lan gå hem före midnatt. Med henne kommer hennes två barn, hennes yngre bror och hennes systerson. Och Mercodes, gran-nen som skrev det vädjande bre-vet, sänder alltid sina barn till alla sammankomster vi har.

För det mesta har vi en hel

skara barn och ungdomar i hu-set som sjunger, leker och deltar i alla aktiviteter som vi har. Iris, en annan ung granne slutade sälja öl och sprit i sin lilla kiosk, och kom och anförtrödde sin nöd över brodern som är alkoholise-rad. Häromdagen kom hon med en liten trasig, smutsig, rufsigt barfotaflicka vid handen. Hon har så svårt hemma. Styvmmodern slår henne, ger henne inte mat, fadern är en ökad tjuv. Kan hon inte få vara hos er... Ja vad gör man?

Flickan blev tvättad, kamrad. Hilkania hittade kläder som hon fräschade upp åt henne, och Carmen sprang ut och köpte sandaler. Fadern kom hit, och uttryckte litet tafatt tacksamhet för att flickan fick vara hos oss. Han vill som motprestation hjälpa oss med elektriska installationer i hu-set. Iris strålade som en sol över Arne Imsens lugna och tröst-stärkande försäkran: "Klart flic-kan får vara här. Det är vår upp-gift ta emot sådana som hon."

forts. sid. 29

NIRSI är en av de nydöpta syskonen som funnit en meningsfull uppgift i tjänst för Gud i Maranata-kommuniteten i Santo Domingo. Som barn fick hon lära känna Jesus i en kristen skola.

Nu då hon återvänt till sin Barnavän efter år av tvivel och nöd, kan hon i sin tur undervisa om Jesus i kommunitetens skolor för den nya generationen som växer upp.

ÅTERKOMSTEN

*Jag har återvänt till dina armar
och till ditt hem
för att på nytt känna mig lycklig.
Jag önskar att den aldrig måtte dö
denna kärlek som jag känner för dig.*

*Förlåt mig min Gud
för att jag hade övergett
din stig, din kärlek och ditt ljus.
Jag ångrar mig*

*och på nytt och för sista gången
säger jag dig: att nu är du min värld.*

*I min själ föds på nytt
en känsla av tacksamhet
ett nytt hopp och en väldig önskan
att endast få tjäna dig.
Ty ingen har fyllt mig så
som du mig fyllt med frid.*

Nirsi Ceballos Leyba

ALARMERANDE UTVECKLING

Dödshjälp. Abort. Två ting framsprungna under några decennier. I Sverige idag är aborten fullt legitim enligt lag. Det ger en moder full möjlighet att legalt få en läkare förvandlad till en mördare.

Huvudmotivet, eller varför inte svepskälet, till att denna abort-lag blev laglig hade sin anknytning i rena fantasier.

Man pekade på en oroväckande statistik där allt för många kvinnor illegalt fick fostren de bar på, förpassade till privatläkarens avfalls-säck.

Allt detta pågick utan myndigheternas kontroll och blev för dem oansvarigt gentemot den svenska kvinnan.

Abortlagen gick igenom och godkändes — allt för att få ned det höga antalet aborter. Nu räknar de svenska myndigheterna antalet "foster" (individer på ett tidigt stadium!) som man istället själv i lagens namn mördar!

Att få en stadfäst lag ogiltigförklarad om den smakar gott i munnen på den "ansvarsfulla" staten och dess riksdagspartier, ter sig svår.

Den kristne sitter inne med lagändringens lösning! Han bär lösningen i sitt eget hjärta. Lagändringen börjar hos den enskilde själv. Personlig väckelse, omvändelse och dess spridning. Spriden! För den som inte bär på väckelsens signum blir lösningen politisk med dess hjälpmedel.

Aborten är laglig. Snart har vi dödshjälp. Landstinget kan snart upphöra med sin sparkampanj. Man tar abortens rationella lösningar och gör bruk av dem på åldringsvården.

Den djup-sinniga frågan som dryftas i dödshjälpsdebatten är olika kroppsdelars värde gentemot andra livsnödvändiga organ.

Skall hjärnan stå för livet eller är hjärtat livspulsen? Bakom denna skendebatt

Reflektioner av
TOMMY JAKOBSSON

Dödshjälp och abort är två ting som blivit aktuella och diskuterats mycket under de sista decennierna.

Skall hjärnan stå för livet eller är hjärtat livspulsen? Bakom denna skendebatt står medicinsk vetenskap som omänskliga varelser och väntar på friska organ för transplantation och dess hemliga forskning.

står medicinsk vetenskap som omänskliga varelser och väntar på friska organ för transplantation och dess hemliga forskning. Vi börjar vänja oss vid att en del människor vi möter i vårt allt mer diaboliska samhälle, bär på en för länge sedan avlidens hjärta.

Att rycka ur hjärtat från den hjärndöde ter sig vilssamt och fridfullt, likaså förkortandet av livet på åldringarna.

Sterila, sociala miljö

Bakgrunden är den många gånger sterila, sociala miljö de äldre får leva i, då de anhöriga av olika skäl inte klarar eller hinner med dem.

Tiden är penningbestämd. Avtalsenliga löner skulle gå förlorade om man valde vård av förälder eller annan nära i hemmet. Vem vill lämna ett gott arbete med akademisk titel för att vårda den äldre? Vem har råd?

Långvården blir en lösning. Ålderdomshem. Kasererna med hundratals "oför-mögna" arbetare.

För att återgå till dödshjälpen vill jag ta en miljöbeskrivning hämtad ifrån ett arbetstillfälle.

Det är en stor avdelning med äldre. Man är här inlagd för vård en längre tid. Långvård. Då man egentligen har flyttat in i ett rum på en institution. Här väntar man outtalat på döden. Med eller utan hjälp. Avdelningen är uppdelad i nummer. Klass 1, 2 eller 3. 1:an är den del där de som behöver mest hjälp bor, de mest senila. 3:an är följdaktligen de nyintagnas lott.

Tekniskt och praktiskt är denna långvård en kommunistisk idyll, med kapitalistiska företeelser.

Patienterna har med den för samhället belastade pensionen, skaffat sig egen TV. Gemensamma toaletter. Gemenskapsmatsalar där

ensamheten råder. Och några utformade motions och terapeutiska lekrum för de unga 70-80 åringarna. De olika korridorerna är bemannade med vit-rockade landsingspersonal. Den huvudsakliga orsaken till personalens närvaro är vetskapen om lönekuvertets innehåll. Där i ligger relationen, personal — patient.

Rikt alarmsystem

Ett rikt alarmsystem finns likaså. Det är nödvändigt ifall någon skulle bli akut sjuk. Om alarmet inte tas på allvar kan patienten avlida vid akut situation. Det är bara att stänga av larmet. I Nazityskland satte man på. Den giftiga gasen kvävde judarna, åldringarna och de utvecklingsstörda. Parallellen är tydlig. Allt av barmhärtighet. Inte i första hand för att döda. Dock är det mord.

Denna dag av de flera, träffade jag på en kvinna som var på besök. Hon besökte sin make. Tidigare skötte hon honom i hemmet. Det blev för krävande. Mannen hörde till korridor nr 2 och var naturligtvis mer i behov av hjälp än klass 3:orna. Hon, den äldre kvinnan, som skilts från sin man kanske 10 år innan döden skall skilja dem definitivt, var förtyvrad.

Värd att få dö

Långvården var den enda lösningen. Ändå var allt där och deras skilsmässa så fel och omänsklig. Hon föredrog trots en stor sorg, att maken var värd att få dö, än — "att ligga så här". Själv hoppades hon på hjärtinfarkt eller någon annan snabbt dödande åkomma. — "Aldrig ett till liv så här", utbrast hon maktlös.

Spekulativt blir hennes man en av de första i Sverige som kan få dödshjälp om riksdagen med svenska folkets bifall inför dödshjälp.

En kvinna inlagd på 3:ans avdelning, förundrade sig över den stora helgdag som skulle falla in dagen därpå. — "Det har ingen sagt till mig", vemodades hon. Själv blev jag konfunderad över

att en så nykter kvinna kunde sitta här, eftersom mitt sinne kompromissat och godkänt de "mest" sjuka på hospitalet där de satt. Kvinnan passade inte. — "Och inte har min son hört av sig", ömkade hon. Hon hade frånrottats sin frihet att få bo och leva med sina nära. Hon visste inte månaden som vi var mitt uppe i. Ingen hade gett något utbyte mer än i vårdsyfte. Vitklädd personal med den blå stämpeln på rockslaget — Tillhör Landstinget.

Den här kvinnan berättade om sin son, som trots allt var hennes osynliga stolthet. En mäktig direktör i ett helt statligt företag. Hennes släktregister var brett.

Ensam, själsligen uttorkad.

Skattesystem, barnomsorg, åldrvård och den överhuvudtaget penningstyrda atmosfär vi lever i har tvingat henne och tusentals livserfarna äldre in på långvård. Vem vet om hon blir hjälpt därifrån. Troligen inte med livet i behåll. Allt har sin gång. Den offentliga sektorns ekonomiska tillgångar sinar, parallellt diskuteras dödshjälp.

Dödshjälpn emanerar ur penningen och vårt perfekt omänskliga sterila tjänstemanna-samhälle.

Barnen dräper sakta men säkert sina föräldrar som är inspärrade på långtidsvård på livstid. Nu förhandlar de om den "enda" lösningen, mord. Mord under humanitetens perfekta slöja.

Satan duperat oss

Detta är inte en politisk fråga! Det är ett direkt mänskligt och Gudsfiendligt förslag att dräpa sin nästa eller sin första. Det blir åter ett prov på Svenskt Kristenhets trötta vaksamhet.

Må vi glömma fel som är gjorda. Alla de grova missbedömningar som gjorts då fienden Satan duperat oss.

Skall du och jag sitta på långvård när det är dags? Trivs du med tanken att bli mördad? Vill vi ha dödshjälp kommer vi att få det. Må vi vakna innan allt för mycket ondskefullt blivit legalt. Hör väckelsens ton av de många!

KRAFT till tjänst

Text: ULLA NÄSHOLM

Andeuppfyllelsen är en kraft till tjänst, en uppfordran till mobilisering och attack mot synden. Människor måste räddas ut ur otro och mörker.

Försoningens budskap måste förmedlas till människor av alla kategorier och från alla läger. Anden vill leda till behovets barn och ge kraft och vishet att förmedla frälsningens budskap.

Lärjungarna var samlade i övre salen. De väntade att Jesus skulle uppfylla sitt löfte han gett dem. Han skulle sända dem en Hjälpare som skulle finnas kvar hos dem sedan han uppfyllt sitt uppdrag och återvänt till sin fader i himmelen.

— *Detta har jag talat till eder, medan jag ännu är kvar hos eder. Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder.* (Joh. 14:25-26)

Nu väntade de. Alla var endröktigt församlade med varandra och bad tillsammans.

De bad om att löftet skulle bli uppfyllt och att de skulle vara redo att ta emot den kraft de blivit lovade. Det var helt nödvändigt för att de skulle våga framträda inför världen på det sätt Jesus menat.

— *När sedan pingst dagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto. Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem.* (Apg. 2:1-3)

Huset uppfylldes av ett

dån från himmelen. Det var ingen stillsam liten vindpust som skakade deras tillvaro — det var som en storm hade farit fram. Lärjungarna lärde sig att det inte gick obemärkt eller stilla förbi när Gud visade uppfyllelsen av sitt löfte. De kunde se det för ögonen — tungorna av eld som visade sig för dem — höra det i stormen och dånets och förstå det i allt som hände i samband med att den helige Ande kom.

— *Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tungomål, eftersom Anden ingav dem att tala.* (Apg. 2:4)

Då var det angeläget och nödvändigt att *alla* gjorde denna erfarenhet av Anden. I Gamla Testamentet gällde det endast några få utvalda troende — i Nya Testamentet är löftet utvidgat att gälla *alla* troende.

Det ges inte som en premie, men som en pant på allt vi har i Jesus Kristus. Inte som belöning för god moral eller fin karaktär, men som en gåva, att trots brister och fel ändå kunna fungera i tjänsten för Jesus Kristus. Andedopet gavs för att lärjungarna skulle bli vittnen. Ett privilegium för alla lärjungar i alla tider. Också idag och för alla i vår tid.

forts. sid. 27

FÖRSAMLING...

forts. fr. sid. 7

visa, men så upplever vi att egoismen förstör möjligheterna. Den enda plats där man kan genomföra gudsrkestanken är i församlingen. Att t ex ett politiskt parti har det på sitt program är en helt utopisk möjlighet. Bergspredikans krav gäller inte opånyttfödda människor, utan Jesu lärjungar.

— Det är ju klart att vad jag gör får politiska konsekvenser, men jag avvisar bestämt tanken på ett partipolitiskt engagemang. Men när det gäller undervisningen och skolan har ju vårt agerande fått politiska konsekvenser, för att nu ta ett exempel.

Skolan engagerar Gunno. Som barn tyckte han att det var en brist i församlingen att det inte fanns undervisning som passade för barn och ungdomar. Kanske för att avhjälpa att det skulle bli samma förhållande i kommuniteten har Gunno bibelundervisning både för vuxna och barn på Humlegården. Men Gunno menar:

— Det är klart att man måste ha en egen motor, men jag vill ge kunskap och inspiration för människor att studera Guds ord på egen hand.

Vad har du för inställning till andra kristna?

— När det gäller individer har vi gemenskap genom barnskapet. Det är ju Anden som förenar. En annan sak är ju att vi inte tror på mönstret eller systemet hos t ex kyrkor och samfund. Men vi vänder oss inte emot människorna, utan mot ett system som vi inte tror på.

Vi har läst i tidningen att Maranata inte vill betala skatt? Hur är det med den saken?

— Gunno verkar faktiskt lite indignerad när han ganska kortfattat svarar:

— Vi betalar skatt, jag kan ge exempel. Vi betalar moms, bensinskatt och energiskatt, men vi vill inte med våra skattepengar bygga upp försvaret, för att nu ta ett exempel. Problemet är att man inte kan bestämma vart skattepengarna ska gå.

Det bästa är väl att leva så att man inte behöver betala skatt...

— Man talar så mycket om frigörelse, fortsätter Gunno. Och visst måste vi frigöras. Men ibland tycker jag att människor missförstår det där med frigörelse. För det är ju inte bara högljudda rop och dans det handlar om — då har man verkligen inte förstått vad det innebär att efterfölja Jesus och frigöras från det som hindrar.

— Jag var inte så gammal när jag själv gjorde ställningstagandet för Maranata. När jag var 14 år skrev jag ett brev till församlingen jag var med i. I brevet redogjorde jag för hur jag kände det. De trodde inte att jag skrivit själv.

— Det var en annan ton hos Maranata och som jag tilltalades av. Naturligtvis hade jag inga teologiska grunder eller synpunkter, men det var ändå ett medvetet val från min sida.

— Jag tror på en stabilisering och en tillväxt inför framtiden. Kanske inte på det sättet att vi skulle få någon upprepning av 60-talet, det tror jag inte. Människorna går inte till möteslokaler, vi måste hitta andra vägar. Det blir en större koncentration på kommuniteten tror jag.

— Givetvis ska vi ha kvar väckelsemötena, men det finns andra kanaler som är betydelsefulla och når fler människor. Här i Örebro har vi närradiosändningar som en viktig del av vårt utåtriktade arbete. Radioprogram tillsammans med litteraturspridning är nog de främsta evangelisationskanalerna anser jag.

— Jag poängterar igen att man måste bo tillsammans för att kunna förverkliga tanken om Guds rike. Bara i församlingen är det möjligt.

Monica avslutar:

— Det är ju också bara i den dagliga gemenskapen som man kan använda de andliga gåvorna. Församlingslivet är ju inte bara möten. Om man inte lever tillsammans har man ju inga möjligheter att kunna vara varandra till tjänst och kanalisera det andliga livet.

Foto: Kjell Hellström

Att bygga på Guds hus

Lisa Wikström, bor också på Humlegården, Latorp. Hon har skickat en artikel till MR.

— Gud vill återuppväcka oss, ge oss profetisk klarsyn så vi förstår vikten av den gemenskap vi har.

— Glöm inte heller att läsa bibeln som Gud gett oss som hjälp och vägledning.

Esra och Haggai bok har intresserat mig en tid och jag har gett mig tid att läsa och det bör vi göra. Vi bör ge Gud tid och även denna underbara bibelbok vi har till vårt förfogande.

Israels barn blev förhindrade gång på gång i sitt tempelbygge. Men det var också en hel del försumlighet med i deras förhållande. De blev bestraffade med hårda ord från Herren. Det kan vi läsa om i Hagg. 1.

Prövningarna var ej slut, fast de var inne i det av Gud givna landet. De hade kommit ut fångenskapen och Herren hade talat genom profeten att börja bygga upp templet igen. Men det fanns många ovänner som vi kan läsa om i Esra kap. 4. De lyckades också knäcka dem och deras mod så att de avskräcktes att bygga vidare. Men profeterna var lydiga och profeterade i Israel Guds namn, så hövdingar och präster med Guds profeter som understödde dem, började bygga på Guds hus i Jerusalem.

Gud vill återuppväcka oss, ge oss profetisk klarsyn så vi ser betydelsen av vår gemenskap i denna tid. Må Jesus Kristus finna välbehag i sin församling. Må vi bedja därom i ödmjukhet och förkrosselse.

— *Drag upp till bergen och hämta trävirke.* (Hagg. 1:8)

Vi läser vidare:

— *Det förbund som jag slöt med eder, när I drogen ut ur Egypten, vill jag låta stå fast, och min Ande skall förbli ibland eder; frukten icke.* (Hagg. 2:6)

Det här bör vi läsa och begrunda. Vi har samma Gud. Vi har samma förmåner om vi följer honom. Tänk att få del av denna profetiska ande. När vi läser deras skrift förnimmar vi denna märkliga, gudomliga atmosfär och vi fröjdar oss storligen och kämpar vidare i denna kraft och ingenting kan hindra oss.

Vi bygger vidare i Jesu namn! Tänk på detta, lev i detta. Herren kommer, Maranata!

Ej familjeplanering i Öst

□ **Kristna i Sovjet bedriver i regel ingen familjeplanering. Medan vanliga familjer begränsar sig till ett eller två barn, kan man i kristna hem finna tio, femton, ja, upp till tjugo barn.**

Barnrikedomen i kristna hem bakom järnridån är en iakttagelse som Kristna Östmissionens tidning gjort och välsignar. Att ha många barn är en biblisk uppmä-

ning. Verkligheten säger att man inte bör ha många barn. De unga kristna i Sovjet litat dock mer på Guds ord än på samhället omkring dem och trotsar alla rekommendationer.

Bland vanliga sekulariserade familjer är det ovanligt med många barn. För att uppnå dräglig levnadsstandard förvärvsarbetar båda föräldrarna och har därför varken råd eller tid med

barn. De små bostäderna tillåter inte heller mer än högst två barn. Tillgången till barnkläder och babyutrustning är också dålig.

Men kristna bekännare får vidkännas ytterligare svårigheter. Kristna familjefäder får de sämsta arbetena och usel lön, om de inte helt förlorar sina jobb. Till det riskerar de även långa fängelsestraff och att barnen tvångsomhändertas. Mödrarna kan naturligtvis inte ta några arbeten, och barnen trakasseras och nekas högre utbildning, som kan ge bättre anställning.

Trots alla svårigheter väljer ändå kristna att skaffa sig många barn. De ser detta som en utmaning och som ett tillfälle att bära vitt-

nesbörd om Guds makt att hjälpa och beskydda. Den tro som hållit genom alla dessa lidanden ser de som en nödvändighet för att Guds ord skall ha framgång i Sovjet.

När barnen lämnat hemmet bildar de egna familjer med sina föräldrar som förebild. De fortsätter vara trogna Guds ord och skaffar sig lika stora familjer som de själva växt upp i. Mamman tvingas stanna hemma, men genom detta kan hon påverka barnen och ge dem en kristen fostran i stället för att skicka iväg dem till något ateistiskt daghem.

På så sätt blir det fler och fler missionärer som sprider sig ut över Sovjetunionen.

Opinionen har vänt i fråga om barnomhändertaganden

□ **Vinden har tillfälligtvis vänt vad gäller förstärkandet av svenska barn. Nu släpps en statlig utredning ut med den huvudsakliga titeln *Barns behov och föräldrars rätt*. Ett nytt lagförslag skall antligen stärka föräldrarnas rätt till sina egna barn.**

Den starka utomparlamentariska opinionen mot godtyckliga tvångsomhändertaganden av barn har gett resultat och fått utredarna att

försiktigt påverka till ändringar i socialtjänstemännens attityder.

I fortsättningen skall arbetet vid omhändertaganden inriktas på att barnet skall återförenas med sina föräldrar så snart detta är möjligt. Stor möda skall läggas ner på att underhålla kontakten med föräldrarna och förbereda barnet på att flytta tillbaka till dem. Omhändertagandet skall hädanefter omprövas var sjätte månad.

En grundtanke i det nya lagförslaget är att separationen från föräldrarna skall undvikas. Det är ett radikalt genombrott för den hårda kritiken mot socialvårdens tidigare nonchalanta inställning mot föräldrarna. Separationen skall betraktas som en katastrof för barnen.

Aldrig skall man heller räkna med att barnet skall stanna kvar och rota sig hos andra än hos de biologiska föräldrarna. En återflyttning skall absolut genomföras om de biologiska föräldrar-

nas situation gör detta möjligt.

En annan märklig förändring gäller en paragraf i socialtjänstlagen. Hittills har det varit förbjudet för föräldrar att återta ett barn om det skulle ta skada av detta. Denna paragraf skall försvinna, enligt nya lagförslaget.

Det återstår nu bara att se om riksdagen är villig att slå an de nya tongångarna och ge legitimation åt förslaget. Vindkantringen har i varje fall bekräftat sanningen att friheten aldrig är något självklart givet. Den måste alltid återerövrats i varje ny generation av orädda män och kvinnor som vågar sätta sin ära och heder på spel och säga sanningen.

KRAFT TILL ...

forts. fr. sid. 25

Andeuppfyllelsen är en kraftmeddelelse till tjänst, en uppfordran till mobilisering och attack mot synden. Människor måste räddas ut ur otro och mörker i världen. Anden ger utrustning också till strid, att kunna vara med och rycka bytet ur fiendens hand.

Om någon möjligen har den uppfattningen att Anden kom för att uppfylla med saliga känslor, ljuvlig ro och ge mer inblick i ordet,

så är det fel. Givetvis har det med sig alla dessa verkningar, *men inte enbart*. Kraften gavs för att användas i kampen för evangeliets sanning.

Lärjungarna satte sig inte ner och väntade att anden skulle ta dem bokstavligen vid handen och leda dem till människor. De tog initiativ, vågade göra misstag och var inte rädda för repressalier från synagogor och domstolar. De hade fått kraft att bli vittnen. Samma kraft finns tillgänglig nu för var och en lärjunge som bejaktar Jesu ord om att vara med och göra människor till hans

lärjungar.

— *Men när den helige Anden kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända.* (Apg. 1:8)

Anden vill ge kraft att tala med grannar, släkt och arbetskamrater. Näd att visa på frälsningen och försoningen i Jesus Kristus. I hemmet, kvarteret eller kanske som några av lärjungarna — långt borta från det som är vårt Jerusalem.

Människor måste få veta att Jesus lever och att han

kan försona med Gud. Låt dig uppfyllas av Anden och av det överflödsliv som gör oss till övervinnare av otro och segrare över synden.

— *Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag.* (Rom. 8:1-2)

MIDNATTSROPET
prenumerera
Du också!

Den stora frågan är hur du skall uppleva frälsning. Ska du vänta på en jordbävning som i Filippi? Eller kanske att någon tar dig vid handen och hjälper dig in på livets väg. Tänk om de aldrig kommer, varken jordbävningen eller redskapet.

Tiden är dyrbar. Du behöver bli frälst idag. Ordet till Maria i bibeln är ett ord till dig:

— Sade jag dig icke, att om du trodde skulle du få se Guds härlighet.

Text: MARIA ERIKSSON

Du kan bli frälst idag!

För den som medvetet har varit borta ifrån Gud måste det också bli en medveten övergång från mörker till ljus. Paulus visste om ett förr och ett nu. Han hade upplevt frälsningen — inte bara hört talas om den. Från vår synpunkt sett kan det synas som en utveckling. Vi kanske inte med bestämdhet kan säga när eller var det skedde. Vi vet bara att det har skett. Fångvaktaren i Filippi blev både väckt och frälst på en enda natt. För Paulus tog det åtminstone tre dygn. För andra kan det räknas i år. Men inför Gud är det ett ögonblicksverk. Det är en stund, då vi är döda i överträdelse och synd, och vi är på väg mot mörkret, och åter en annan stund, då vi går mot himlen och äger evigt liv. Det kan alltså inte bli tal om någon mellanställning här. Det är ett antingen eller. Att vara nästan frälst är att vara helt förlorad. För somliga kan denna upplevelse vara som en jordbävning, nästan som en chock.

Så var det för fångvaktaren i Filippi. Han vaknade en natt

vid att jorden skakade under honom. Han sprang ut, och då han såg fängelset öppet ville han döda sig, i tanke på att fångarna hade kommit undan. Paulus och Silas, som hade suttit inspärrade i det innersta fängelserummet, kunde tala om för honom, att alla var kvar. Det var då som frågan pressades fram över hans läppar: "Vad skall jag göra för att bli frälst?" Det kunde de båda fångarna svara på. De gav honom en så klar undervisning, att han redan samma natt blev frälst tillika med hela sitt hus. Den natten glömde han aldrig. Och livet igenom tackade han Gud för den välsignade jordbävningen, som väckte honom till kropp och själ. Det var jordbävningen som räddade honom.

Det fanns i den staden en annan som också blev frälst. Det var purpurkrämerskan Lydia. Men det hände på ett helt annat sätt. Ute

vid ett böneställe, dit hon hade gått en sabbatsmorgon för att bedja till Gud, möttes hon av budskapet om Jesus. Man kan vara religiös utan att vara pånyttfödd, och man kan vara väckt utan att vara frälst. Så var det med Lydia. Det berodde säkert inte på bristande uppriktighet utan på felande kunskap. Hon hade aldrig hört den frigörande predikan om den korsfäste och levande Frälsaren. Till bönestället kom denna dag två Herrens vittnen, och det blev ett väckelsemöte där på flodstranden. Som solen stilla gick upp, gick ljuset upp för Lydia den dagen. Stilla öppnades hennes hjärta för den underbara sanningen om Guds Son. Hon blev frälst den dagen. Och det lika riktigt som fångvaktaren.

Nu är den stora frågan, hur du skall uppleva frälsningen. Skall du vänta på en jordbävning som i Filippi eller kanske förvänta ett särskilt Herrens redskap, som tar dig i handen och hjälper dig in på livets väg? Tänk, om de aldrig kommer, varken jordbävningen eller redskapet! Och tiden är dyrbar, ty denna dag kan vara den

sista pärlan på livets halsband. Innan dagen har gått över till natt, kan din livsväv skäras ned från bommen. Då är frälsningens möjligheter slut. Du behöver bli frälst idag. Men hur? Först och främst är det din synd som behöver förlåtas. Oförlåten synd är en kräftsjukdom i din själ och en boja om din fot. Det är den oförlåtna synden som gör, att du inte frimodigt kan se upp i Guds ansikte. Men synden kan förlåtas. Den kan däremot inte ursäktas. Därför kan även det förlåtas, som inte kan ursäktas. Och det sker på ett bestämt sätt. Guds Ord visar vägen: "Om vi bekänna våra synder, så är Gud trofast och rättfärdig, så han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." Om vi bekänner. Det betyder inte, att vi skall räkna upp alla våra synder. Men det betyder, att vi skall draga allt, vad vi vet om, i ljuset inför Guds ansikte. Och när vi bekänner och ber om förlåtelse för det vi vet om, då förlåter Gud hela skulden, också det vi inte vet om. Men synden skall inte bara bekännas utan också övergivas. Det finns

ingen förlåtelse för den synd, vi vill fortsätta med och leva i. Synden skall övergivas. Det betyder, att en ärlig kamp skall upptagas mot allt som är i strid mot Guds vilja. Uppenbara synder skall uppenbart bekännas och gottgöras, när så kan ske. Vi kan falla och falla igen, men så länge vi vandrar i ljuset och redligt klarar upp vår sak med både Gud och människor, står vi under en ständig förlåtelse. Förlåtelse är ett himmelskt ord. Det har rivit många skyhöga murar mellan människor, och det har skapat Frid i fridlösa hjärtan. Det har lyft bördan från trötta skuldror och givit hopp åt förtvivlade själar. Var vid gott mod! Det finns förlåtelse. Frälsning innebär också överlåtelse. En överlåtelse åt honom, som står mitt ibland oss och ropar sitt: "Kommen till mig, I alla!" Bed honom ta hand om ditt ombytliga sinne. Lagg bekymmer för kropp och själ i hans händer. Bli stilla vid Mästarens fötter, så skall han bevara dig, även om vägen går genom brinnande ugnar och tillslutna lejonpropor. Lagg dina gåvor och din frid inför Herren. Låt honom ta ledningen av ditt liv. Glöm inte, att han är dig personligt nära och att varje din bön uppfattas av hans lyssnande öra.

Har du bekänt din synd och överlämnat dig i Jesu händer, så får du räkna med att du är ett Guds barn — alldeles oberoende av hur du känner det. Om ditt hjärta håller på att sprängas av glädje eller om det känns kallt som is och hårt som sten. Tro inte vad du känner utan tro som det är skrivet. Ge inte otron rum. Håll före att Jesus har dött för din synd och att den nu är förlåten. Det stod ju så här: "Om vi bekänna våra synder, så förlåter han." Det stod ju inte, att han kanske förlåter. Håll före att du är en Jesu Kristi egendom och av nåd upptagen till ett Guds barn med barnets alla rättigheter. Ordet till Marta är ett ord till dig: "Sade jag dig icke, att om du trodde skulle du få se Guds härlighet."

Nog vill du väl öppna för Nåden att få vara frälst.

Vem är din uppdragsgivare?

Jesus kallar behovets barn till gemenskap med sig. Vi får bli levande stenar i ett gudomligt byggnadsverk.

Jesus sade: *Var och en som kommer till mig och hör mina ord och gör efter dem, vem han är lik, det skall jag visa eder. Han är lik en man, som ville bygga ett hus och som då grävde djupt och lade dess grund på hälleberget. När sedan översvämning kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset, men den förmådde dock icke skaka det, eftersom det var så väl byggt. Men den som hör och icke gör, han är lik en man, som byggde ett hus på blotta jorden utan att lägga någon grunda. Och vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det samman, och husets fall blev stort.*

Luk.6:47-49

Är du en av dem som sörjer eller kanske applåderar husets fall? Låt ikläda dig brudesjäls sinnelag! Jesus Kristus kallar oss till att bygga på hälleberget, på försoningens grund, där Han själv är hörnstenen. En väckelserörelse eller församlingskropp kan aldrig fram-

leva som en religiös kollektiv arbets- eller intressegemenskap byggd på personkult, ledardyrkan, mänskligt moraliska eller ekonomiska förtjänster.

Låt oss ställa frågan. Vem är uppdragsgivaren och hörnstenen i vårt byggnadsverk? I ditt och mitt liv? Se Guds trofasthet när de ytliga formerna rasar samman! När det som är byggt av hö och strå på sanden av mänsklig nitälskan, får sin upplösning. När grunden av avgudadyrkan eller självförverkligande luckras upp.

Då står Jesus där på stranden och kallar på individen och behovets barn, kallar till en sann och äkta gemenskap med sig och sitt folk, till levande stenar i ett gudomligt byggnadsverk. Vilka är olyckskorparna som gjort sig själva till gudar med fullmakt att uttala sig om liv eller död över en väckelserörelse som gör sig beroende av den Frälsare som kallar dig och mig som individer, till gemenskap med

sig. Jesu Kristi ord gäller än idag:

Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare, till bättring. Det är icke de friska som behöver läkare utan de sjuka. Gud tar inte sin hand från behovets barn, sitt egendomsfolk. Han ska själv föra sina får i bet och själv utse lägerplatser åt dem, säger Herren, Herren. Det förlorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka. Men det feta och det starka skall jag förgöra; ja, jag skall sköta det, såsom rätt är. (Hes. 34:15-16)

Maranataväckelsen kommer att leva vidare så länge det finns en människa som har maranataropet i sitt hjärta "Du vår Herre kom!". Se Kor. 16:22. Han som betygar detta säger: "Ja, jag kommer snart." Amen. Kom, Herre Jesus!. (Upp. 22:20)

S.S

HUSET FULLT AV...

forts. fr. sid. 21

Och i går kväll, när vi skulle samlas till bönemöte, och jag öppnade porten till terrassen hörde jag någon ropa på mig från gatan: "Stina! Här kommer jag nu! Till bönemöte! "Det var Iris, som med paraply kom traskande i mörker och regn, för att få vara med i mötet. "Har du tagit emot Jesus som din Frälsare?" "Ja, det har jag ju!" sa Iris tveklöst. "Kan du tacka honom för frälsning då?" undrade jag. Iris blev tveksam: "Jag har inte riktigt lärt mig än det där med hur man ber — det tar väl ett tag?" Marice, vår trogna medarbetare sedan tre år tillbaka, skratade: "Bedja behöver man inte lära sig. Det är något som springer fram ur ens inre!" sa hon. Då inföll Dholandy med märkbar erfarenhet i tonen: "Ja, man blundar bara, och så börjar man tala med Gud. Tack käre Jesus..." Här avbröt hon sig

lite förläget. "Men fortsatt, Dholandy!" och Dholandy fortsatte, och så lyftes vi alla i anden till endrätigt lovprisning och tillbedjan. Suhsidy, den lilla flickan som blivit vår nyaste familjemedlem, satt och tittade, stilla och förundrad.

Såret hon hade i pannan efter stryk i hemmet, var nu nästan läkt. Marisel bad och grät, atmosfären var fylld av glädje och frid. Snart tonade sången på nytt, och lockade in ytterligare gran-

nar som satte sig för att få del av den himmelska atmosfären.

"Tack att du är den du säger dig att vara, tack att du har segtrat över död och grav." Det är väckelse i kvarteren omkring Comunidad Maranata. Det finns ett församlingshem, en hoppets port att komma till för trasiga, förtryckta och uppgivna människospillror. Det finns ett evangelium som upprättar. Och vi har fått nåden att komma med rätt budskap till rätt plats i rätt tid.

CHRISTINA IMSEN
sjunger på engelska

Sida A
ISAAC AND REBECCA/HARVEST TIME/RIVER OF LIFE/THE CHURCH OF EPHESUS/I KNOW WHOM I HAVE BELIEVED

Sida B
I WANT TO SING YOU A SONG/WHO SHALL SEPARATE US/GOD DID NOT INTEND US TO/JESUS, THANKFUL I AM/I PRAISE THE LORD

Orderadress: MRM Box 344, 101 24 Stockholm

ÄNNU EN...

forts. fr. sid. 5

ropades upp. Och det blev snart klart varför han inte behövde stanna.

Den mördades änka hade skickat ett läkarintyg som bevisade att hon inte var i fysisk kondition att komma till rättegången — dessutom hade hennes mor dött, och hon orkade inte av den orsaken heller. Den advokat som blev lämnad att representera civila sidan av åtalet, uttalade irritation över att fallet sista tiden uppmärksamats mycket i massmedia.

Försvarets advokat uttalade sin fördömelse över att tillåta människor sitta år efter år i fäng-

else utan dom och rannsakan. Så beslöt man att uppskjuta målet. Nu till den tjugoundra maj. Märkligt nog upphov plötsligt ankans advokat sin röst och önskade att målet skulle tas upp före valet den sextonde maj! Första gången den parten gjort något annat än bara sökt förhala tiden. Kan valet innebära något som gör det svårare för dem att kontrollera situationen efteråt?

Ja, så var det bara att sätta på handklovarna igen och frakta fångarna tillbaka till fängelset. Vittnen ska kallas igen, och vi gör ett nytt försök 22 maj. "De där vittnena vet vi ju aldrig kommer. Vi får sitta livet ut i fängelset om det ska bero på dem," uttalade en av de fängslade med desperation i blicken. Och system

till en av dem överföll prokuratorns assistent: "Hur kan ni tillåta en sådan orättfärdighet? Den dödes änka kan med sina pengar styra hela rättsapparaten. Hon fortsatte i förtvivlan ropa ut sina vanmäktiga protester mot situationen, utan att lyssna till assistentens försök till att försäkra att nu skulle man inte tillåta något mera uppskov. Prokuratorn hade själv sänt dit honom för att undersöka hur rättsfallet handledes i rättegången. Och han skulle inte tillåta något fortsatt uppskov.

Vi fick ett samtal med åklagarens assistent: "Tro inte att det var på grund av ankans läkarintyg vi uppskjöt rättegången idag!" sa hon hastigt när hon fick syn på oss, innan vi hann uttala något. Och så försäkrade hon att

vi skulle lita på den ordinarie domaren, som tyvärr varit tvungen åka till Miami med sin fru som skulle föda barn i dagarna och behövde den bästa assistans utomlands. "Han beklagade speciellt att han inte kunde närvara vid detta mål", berättade åklagarsistenten med tydlig uppskattning och deltagande tonen över den ansvarsmedvetne domarens dilemma.

Vi talade med prokuratorns assistent. "Har mitt brev till prokuratorn haft någon effekt?" undrade Arne Imsen. Desillusionen över många försök att väcka utan någon verkan lyste genom i frågan. Men assistenten svarade tveklöst och klart: "Min närvaro här är det direkta svaret på Ert brev!"

LANDET RUNT

KARLSKRONA — HALMSTAD

Toralf Lind.

Berno Widén.

Viveca Jilker.

Det var en stor glädje att återigen möta maranatasyskonen i Karlskrona. Den 19 och 20 april var det två underbara möten i IOGT-lokalen. Per-Arne Imsen, Berno Widén, Toralf Lind och Viveca Jilker, kom från Stockholm, samt Gertrud Johansson, Tony Eriksson och Kristina Ejlefors från Göteborg. Under lördagen hölls också flera möten på olika platser i Karlskrona. Bl a på Domusbaren blev det väckelsemöte där Guds Ande talade allvarligt till flera personer i den täta väckelseatmosfären.

* * * * *

Mötet på måndagkvällen var vi mer spända inför. Maranatomöte i Halmstad har det inte varit på många år och vi visste inte riktigt vad som skulle hända.

Vi fann emellertid att lokalen mer än fylldes och responsen för budskapet var mycket stor. Det blev ett verkligt väckelse- och frigörelsemöte, där lovsången flödade fram som en mäktig ström. Syskonen på platsen släppte oss inte med mindre än att vi lovade att komma snart igen.

forts. fr. sid. 11

Tag emot Jesus medan du är ung så får du leva ett glädjefyllt liv. Ett lyckligt liv. Det får alla som kommer till honom. Vi får kraft att leva för honom. Vi skall inte vara som hästar och mulåsnor utan förstånd. Gud har skapat oss, Han har gett oss förstånd. Han vill ha oss till sina redskap. Vi får vara i tjänst för honom och bära glädjebudet om frälsning ut till människor.

forts. fr. sid. 17

ärens nya religiösa rörelser. Det inneboende ropet efter en andlig verklighet har fått många att söka sig från de etablerade kyrkorna, som de anser inte har något att ge dem, och söka andra alternativ. Detta har tillåtit mången falsk profet med förfalskad andlighet att attrahera ungdomar till efterföljelse, vilka då blir inblandade i falska och ofta farliga organisationer. Samhället reagerar indignerat, med personlighetsförändringar, indoktrinering och emotionell utpressning som argument. Ibland används psykiatriker och "avprogrammerare". Resultatet är att kulturen i västvärlden har frambringat en rädsla för andlig auktoritet av alla slag, och ortodoxa grupper har fått finna sig i att dras över samma kam som Moon och an-

Sammanfattningsvis måste sägas att det nuvarande klimatet i väst har varit tjänligt för församlingen på samma sätt som det så annorlunda klimatet i öst har varit för de troende där. Det genomgående tvivlet och skepticismen utmanar kristna, både som individer och tillsammans, att *pröva* sina rättigheter. Folk är trötta på ord, man vill se något som fungerar. Den centrala frågan gäller *omvändelsen*. Den nya födelsen som Nikodemus fann (Joh. 3) kan inte förstås genom människans

förnuft, men så fort det erfä-
rits, med den Helige Andes
fullhet, får det en omvälvande
verkan på ett människoliv.
Hela förföljelsehistoriens
medfödda mönster
finns här. Stolthet, rädsla
och en grundlig misströstan
mot allt som är "annorlunda"
får människor att förfölja
sanna troende; den
namnkristne kyrkobesökaren
som är förälskad i världen
kan skrämmas, men
ingenting kan förmä en
sann kristens ande att brytas
ned, just därför att det
de har är en Gudagiven andlig
styrka som övergår deras
förföljares mänskliga styrka.
En gång under reformationen
höll en martyr sin hand högt
i lågorna och spretade med
fingrarna, vilket var överenskommet
i förväg för att visa bröderna
att lidandet var uthärdligt; och
i våra dagar har ryska kristna
erfarit att då de varit nära
att ei stå ut med tortyren

mer, har deras bödlar knäckts först och börjat fråga om Jesus. Mänsklig kraft kunde aldrig ha klarat en sådan prövning, men Gud gav speciell nåd för deras bedrövelse.

Den sant troende församlingen fruktar inte för dem som kan dräpa kroppen, men fruktar Gud som har makten över människans eviga öde (Luk. 12:4,5). Motståndet den får möta sällar bort det som är falskt och luttrar det återstående, vilket resulterar i att denna högre renhet attraherar nya människor och det är ständig tillväxt. Satan kan göra sitt värsta och världen förena sina krafter, men förföljelsehistorien bevisar kraften i Jesu eget trosanspråk:

"På denna klippa skall jag bygga min församling och dödsrikets portar (eng: krafter eller makt) *skall icke bli va henne övermäktiga.*" (Matt. 16:18)

A graphic consisting of the text 'Fru SLADDER' repeated in a pyramid shape. The text is arranged in seven rows, with the number of repetitions increasing from one at the top to seven at the bottom. The font is a bold, sans-serif typeface, and the size of the text increases progressively from the top row to the bottom row. The entire graphic is centered horizontally.

Då sjöng hon sin halvkvädna visa,
där bygden i morteln blev stött,
och människogamarna spisa
med lystnad sitt stinkande kött.

När Han sina böcker upplåter
och ropar var människa vid namn,
som eko vart ord kommer åter,
som viskats i nattens famn.

Ur diktsamling av Allan Törnberg
(tryckt 1955)

Drömmarnas slut — verklighetens början

Ingenting blev
som de tänkt och
i sin förtvivlan
sökte sig Petrus
tillbaka till det
gamla fiskafäng-
et. Drömmarna
var slut, men
verkligheten bjöd
på något nytt.

Text: ANITA ERIKSEN

Lärjungarna vandrade med Jesus i tre års tid. Han hade kallat dem var och en vid namn och de hade följt honom, övertygade om att Han var den Messias som, enligt Skrifterna, skulle komma. Under tre års tid hade Han fött dem, både andligen och lekamligen, undervisat dem om himmelriket. De hade sett hans under och drömt sina storhetsdrömmar.

Men så kom dagen som ingen av dem varit förberedd på. Jesus blev upphängd på ett kors och dog. Allt det de hade tänkt och förväntat sig försvann i ett tomt intet.

Så småningom gick den första förlamningen över och otroliga ting började hända. Jesus uppstod från de döda och visade sig för dem.

Men trots att Petrus såg den uppståndne Jesus, förmodade han ändå inte omsätta detta i sitt liv. Trots att han visste att Jesus levde så var Han ju inte med dem på samma sätt som tidigare. Denne Jesus som i nödsituationer kunnat förvandla några bröd till mängder av mat. Säkert hade de

många gånger undrat "hur skall det nu gå och vad skall vi nu göra", men Jesus hade alltid haft svaret.

Nu stod de där, lärjungarna. Helt säkert hungriga, trötta och ledsna. Ingen Jesus att lita sig till. Villrådhetsen var stor. De måste börja tänka på sin egen försörjning. Och naturligtvis sa Petrus: "Jag vill gå åstad och fiska". Han visste ju vad han kunde. Att fiska var inte svårt, det hade han gjort sedan barndomen.

Inte för att han egentligen ville men stödet och tryggheten var borta. Han såg ingen annan väg, inget annat sätt att skaffa sig mat i magen och sysselsätta sin tillvaro, än att gå tillbaka till sitt gamla fiske. Desillusionen var stor. Det stora Messiasriket hade gått om intet.

Drömmarna var borta

De tankar lärjungarna närt och förutsatt vara de riktiga hade gått i kras. Drömmarna var borta. Det som tidigare var så trovisst, så säkert, måste nu

ifrågasättas. Allting var förlorat. De hade ingenstans att vända sig.

Och ändå var Petrus just den lärjunge som en gång sagt: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige." (Joh 6:68-69) Men nu fanns ingenting kvar. Han såg sig tvingad att återvända till det han en gång lämnat så hastigt och så ivrigt. Han visste att Jesus hade uppstått men han fattade ännu inte hur det skulle kunna påverka hans kommande liv. Både idérikedom och vilja var slut.

Petrus fick några med sig och de drog iväg. De fiskade hela natten men det ville sig inte riktigt för dem. De fick inget i sina nät. Ingenting var längre säkert. Inte ens deras gamla fiske fungerade eller gav något.

Frampå morgonsidan ser de en gestalt som kommer emot dem. Och Jesus sade till dem: "Mina barn, haven I något att äta?" De svarade honom: "Nej." Han sade till dem: "Kasten ut nätet på

högra sidan om båten, så skolen I få." Då kastade de ut; och nu fingo de en så stor hop fiskar, att de icke förmådde draga upp nätet. (Joh 21:5-6)

Förstår du vilken känsla hos Petrus. Mästaren var inte död och Han hade mat att ge. Han stod där på stranden i en ny gestalt och mätade behoven. Allt var inte förlorat. De fick börja om på nytt.

Det är då Jesus säger de här orden till Petrus. "Simon, Johannes' son, älskar du mig mer än dessa göra?" Han svarade honom: "Ja, Herre; du vet att jag har dig kär." (Joh 21:16) Och när Jesus frågar för tredje gången säger Petrus "Herre, du vet allting; du vet att jag har dig kär." (vers 17). Några få ord som innehåller allt.

Och Jesus ger Petrus en förnyad kallelse. En kallelse till ansvar. "Föd mina lamm, mina får, bliv en herde för dem". Drömmarna var förintade men verkligheten bjöd på ett liv med en helt annan dimension.

TILL FÖRSAMLINGENS...

forts. fr. sid. 13

gäller andliga gåvor blir vi försiktiga och vill inte ta emot gåvorna, trots att det är Gud som ger. Är de inte tillräckligt värdefulla? Är det någonting vi klarar oss utan? Paulus säger: *Varen ivriga att undfå de andliga gåvorna.* Det är ingen av oss som kan prestera tro. Den kommer till oss genom förkunnelsen, det är en gåva. Anden som födde oss på nytt till ett gudsliv, den är en gåva. Att vi blir döpta i den helige Ande, det är en gåva från Gud.

Men åt var och en särskild av oss, alltså

allesammans, blev nåden given, allteftersom Kristus tillmätte honom sin gåva (Ef. 4:7). I 1 Kor. 14:12 står det: *När I ären ivriga att undfå andliga gåvor, så må eder strävan efter att dessa hos eder skola överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål.*

Ögonmärke

Alltså handlar det inte om ett själviskt syfte, ej heller om ett mål, utan detta är medel som Gud ger åt oss var och en. Medel, alltså förutsättningar för oss att kunna få uppleva att församlingen byggs upp. När vi är ivriga att undfå andliga gåvor, då skall vår strävan vara att de ska överflöda och ha församlingens uppbyg-

gelse till mål.

Församlingens uppbyggelse handlar inte i första hand om känslöförmågor, utan det är ett mödosamt och idogt arbete. När jag bygger ett hus räcker det inte med att titta på ritningarna?

När ett hus ska byggas upp, måste jag ha byggnadsmaterial och det måste finnas arbetare. Jag kan känna att det är underbart, därför att jag har ett mål i sikte, jag vill se huset klart. När vi bygger, gäller det hur vi går tillväga. Återigen, det handlar inte om modern teknik, så att vi kan sätta upp en flott villa på tre dagar. Det är tidsödande att få de olika stenarna att passa in i byggnadsverket. Vi har fått ett ögonmärke, en hörnsten och det är

Kristus Jesus. Grunden är redan lagd, nämligen Jesus Kristus. Men var och en som bygger må se till på vilket sätt han bygger.

Nådegåvorna har egentligen ingenting med min personlighet att göra eftersom det är andliga gåvor jag får av nåd. Vi får uppleva att vår mänskliga begränsning sprängs, och vi överträffar oss själva. Det är fantastiskt och underbart. Det betyder att ingen behöver stå vid sidan och titta på.

I nytestamentlig tid ser vi hur slaverna blev äldste i församlingarna och de rika, de mäktiga, de fick sitta tillsammans med de andra. Så kunde de som ingenting var här i tiden bli utrustade genom Guds försorg och kunde meddela kunskap och visdom som inte var av den här tiden. Därför kan jag och du vara med och bli utrustade. Gud bjuder oss resa oss upp och skaka stoftet av oss och inta de positioner, inta de rättigheter, de resurser och möjligheter som Gud har lagt i våra händer, för att vi ska få se församlingen byggas upp.

Nytta i församlingen

Räkna inte med Guds välsignelser om du själv inte vill gå. Räkna inte med att få se landets goda om du inte själv vill ta steg för steg på trons område. Vi förväntar oss kanske när vi sitter i vår bekvämlighets fåtölj att vi ska få uppleva Guds välsignelser av lycka, framgång och väl-

färd. Fria ifrån nöd, elände och sjukdom. Naturligtvis är det en schimär. Det är inte den bild Gud ger oss av församlingen. Församlingen är en kämpande församling.

Till dig som inte har gjort den andliga erfarenheten, som inte har blivit döpt i den helige ande uppmanar jag; Jesus vill döpa dig i den helige ande! *När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen.* (Apg. 1:8.)

Det är kraftfrågan som måste lösas. Vi har fått liv genom ande, och vi får kraft genom samme ande för att utgöra en och samma kropp. Men jag vill gå ett steg vidare. Gud har i församlingen satt: *somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdor och lärare.* Varför? Jo, därför att Gud ville göra de heliga skickliga till utföra sitt tjänarvärv, sin arbetsuppgift, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allsammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet. Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet. (Ef. 4:11-15.)

Inta nya områden

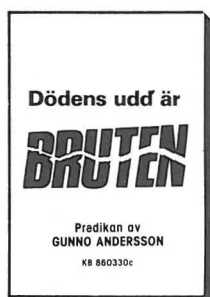
Gud vill, att vi lämnar barnstadiet. Men

för att vi skall kunna växa till, så måste det finnas ledare. Det måste finnas bröder som har gått före och intagit dessa områden, och som kan leda människorna vidare. Josua gick inte längst bak i ledet, utan först. Det handlar om att de äldste måste gå före och erövra nya områden. Det handlar om bön och fasta. Det handlar om möjlighet att tränga sig in i Guds ord, att göra vår förkovran uppenbar inför alla. Paulus säger: "Självtukt och kuvar jag min kropp, för att inte komma till korta i provet." Vi måste alltså sträcka oss vidare och kan inte förvänta att församlingen ska komma längre än vad vi själva har gått. Det är en uppmaning, att gå vidare och då behövs mera än våra mänskliga resurser och vårt vanliga intresse. Det handlar om att verkligen bli besjälad med den helige Andes smörjelse, att bli utrustad med de gåvor som Gud har gett oss. Är vi redo att gå in i den tjänst som Gud har visat oss? Om vi inte vet vad Gud vill för någonting med våra liv, då måste vi först ta reda på det, innan vi kan överlämna oss åt honom.

Det finns en framkomlig väg för församlingen. Låt oss då vara angelägna och ivriga att få tag i det som Gud har gett oss. Så att vi inte blir en religiös förening utan blir en den levande Gudens församling, där Jesus Kristus får uppenbara sig. På ett sätt som han själv önskar och vill, för att församlingen ska kunna utvecklas och gå vidare, och byggas upp i överensstämmelse med den mönsterbild som är oss given i hans eget ord.

NYA KASSETTBAND!

KB 860330c
Gunno Andersson
undervisar

Pris
40:-st

KB860330a
Per-Arne Imsen
undervisar

KB860331a
Gunno Andersson
undervisar

KB860331b
Per-Arne Imsen
undervisar

Orderadress:

MRM
Box 344,
101 24 Stockholm

Sänd mig mot postförskott (40:-st + porto)

.....st Dödens udd är bruten

.....st Väckelsehistorien

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:/

.....st De som tillbedja

.....st Den nya tros läran

LYDIA...

forts. fr. sid. 21

juiceblandare – och vips, innan vi visste ordet av, stod de på sin trottorarkant med ett pur färskt hopsnickrat serveringsbord, där de plötsligt förutom sina "chulites"; yukabakverket, säljer smörgås och olika juicer, gjorda av den rikedom frukter som här finns: ananas, lechosa, melon, etc.

När vi kom förbi, stod Lydia och riktigt darrade av iver att få bjuda oss på det bästa som gick åstadkomma: Rostad smörgås med skinka och ost, och med extra inlägg av tomat och lök

som hon skickade barnen att köpa. Hon visade stolt hur hennes händige man kopplat det elektriska direkt från elledningen som följer vägen på halsbrytande höjd, till serveringsbordet där hon med den villighet och födgeni som utmärker den fattiga befolkningen, monterat en strömbrytare. För våra västerländska ögon både livsfarligt och olagligt, men här gladda sig hela grannskapet över att den fattiga småbarnsfamiljen nu fått möjlighet till bättre inkomst. Slantarna samlade sig på bordet; alla köade för att köpa den billiga och goda ananasjuicen.

"Åh, så mycket pengar!" skoj-

ade en granne med Lydia, när hon med händer, fumliga av iver och ovanan, gav honom tillbaka växel på en peso. Och hon strålade glatt mot honom: "Javisst!" Här var ingen missundsamhet eller försök att dölja glädjen över framgången. Alla gladda sig med den kämpande småbarnsfamiljen, som nu kan börja spara till en bättre bostad, eller något annat som lyfter dem ur deras farliga känsla av vanmakt och brist på människovärde som gör att många utan framtidsstro helt håglöst låter dagarna gå, utan att kämpa för en förbättring. Nu ser hela grannskapet att familjens ihärdiga arbete och för-

tröstan på Gud på ett synbart sätt gett socialt resultat. Och i hela kvarteret sveper en frisk bris av nytt hopp. Den fattiga familjen i det obeskrivliga brädsckjulet, som med sju barn och i väntan på det åttonde bad och kämpade för sin existens samtidigt som de med outtröttlig iver vittnade om frälsningens väg för sina kunder, är verkligen ljus för en hopplös värld och salt för en syndfull jord.

Deras liv och erfarenheter har för omgivningen blivit vittnesbörd om sanningen i bibelordet: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall sedan allt detta andra tillfalla eder".

EN OFÖRGLÖMLIG...

forts. fr. sid. 20

denna sällsamma dopförrättning, och det är på sitt sätt ett intressant konstaterande då det sägs om en dominikansk församling, oberoende av i vilket sammanhang den finns. Man tror ibland att de flesta av dessa människor upplever själva tystnaden såsom en fiende eller i varje fall ett hot, varför allt som händer måste genomföras med öronbedövande buler i enskilda och offentliga sammanhang. Bullernivån är så hög att bara den är enerverande och plågsam i sitt intensiva slitage på alla sinnen.

Denna dopförrättning stod för något helt annat med sin vila och läkedom. Man riktigt önskar att detta inte måtte stanna vid en isolerad händelse. Det är nämligen tydligt att Guds verk i detta land lider av en genomgående brist på äkthet och verkligt innehåll i mycket av sina kollektiva och högljudda manifestationer. Med en publik som vanligtvis inte söker sig till kyrkor eller religiösa sammankomster över huvudtaget, en grupp nyfärlsta utan gudstjänsttraditioner och dopkandidater som trots mogen ålder aldrig tidigare bevittnat en baptistisk dopförrättning var vi samlade till en högtid med sina egna enkla och ursprungliga kriterier, som man vanligtvis får nöja sig med att läsa om i väckelsehistorien. Då allt är över och dagen nalkas sitt slut finns det ingenting annat att värna och värda än endast och allena just människor, folket utan herde, och den skara som utan märkvärdiga och besynnerliga

apparitioner blivit Jesu lilla hjord, en ringa begynnelse vars framtid vi har tro för och visioner om.

Bränd mat

Det är svårt att sia om hur denna dag skulle ha slutat om vanliga vänsälla och sällskapliga regler och sedvänjor hade fått forma gemenskapen. Vi vet ju alla vad mat och dryck har för betydelse för olika typer av festligheter eller släkträffar. Självklart var måltiden en höjdpunkt syskonen i köket hade förberett med intensivt arbete flera dagar innan. För våra hedersgäster var endast det bästa gott nog, vilket generöst markerades i det ekonomiska anslaget. På lördagskvällen fungerade vi såsom smakråd för en dominikansk specialrätt väl tillagad och underbart smaksatt. Det kändes som en fröjd att få servera den såsom huvudmål under högtiden. Så blev det emellertid inte, ty hela anrättningen förstördes genom två oförutsedda men samverkande faktorer. I köket rådde katastrofstämning, och då man nådde fram till den tidpunkt då det verkliga förhållandet måste avslöjas för arrangör och gäst var alla nerver spända till bristningsgränsen och tumultet lurpassade med sina kaotiska inslag för att förvandla hela denna dag till ett fullständigt nederlag med negationer och syndabockar. Ingenting av detta fick på något sätt övertaget, ty alla och förmodligen främst våra hedersgäster var mättade på ett sådant sätt att andra rent lekamliga behov var under sträng andlig kontroll. Man tog därför emot det beklagliga beskedet

utan några sura miner, bad Gud välsigna de framdukade gåvorna och åt den brända och jätta maten med tacksamhet och glädje.

Ny lärdom

En av våra hedersgäster kommenterade händelsen då han påmindes om den en vecka senare med att utan artighetsfraser bestämt framhålla att han inte hade haft några problem med smaken. Gud till ära skulle jag vilja poängtera matundret med att utbrista: Egentligen borde den skamsne världens lott varit min efter denna förfärliga fadäs, men all min ångslan var helt överflödigt, ty Guds nåd hade ännu en gång på ett förunderligt sätt visat oss sin suveränitet, varför denna märkliga dag fick ett alldeles speciellt tillskott av välsignelse genom de olyckshändelser, som säkerligen var planerade och arrangerade av vår ständige fiende för att sabotera högtiden och förvandla en gryende gemenskap i ett skingrande fiasko. Detta förvandlingsunder ska vi ständigt minnas och tacka Gud för vad det har tillfört oss av lärdom och glädje.

Tyvärr måste återresan anträdas för våra bröder. Alla order var orubbliga och programmet tidsmässigt fastställt utan några som helst möjligheter till förskjutningar. Avskedet från oss Comunidad Maranata för inställelsen i Victoriafängelset hade sina ömsinta scenerier som om alla stod beredda för att nu göra dem sällskap in i fängelset. Dessa proklamationer i symboliska former gjorde återfärden mindre ansträngd och dystert. Vännernas ord, ges-

ter och handlingar med hoppin-givande blickar följde med in i doktors buss och stämde i fortsatt lovsång och tacksägelse. Det ska emellertid inte förnekas det kändes svårt och påfrestande då fängelsebunkern kom inom synhåll och polisen började vifta med handbojorna, delade ut dem rutinmässigt till de tre permittenterna, som nu återgick till den dagliga fängelserytmen. Utan en min som tydde på irritation eller stort sinneslugn öppnade fångarna själva sina bojor, fäste dem kring handleder och låste armarna fast med väl inövade grepp. På fängelsets parkerings- och vändplatta utspelades samma ritual som på morgonen, men nu i omvänd riktning. Uppställda på led kommenderade av ett polisbefäl retirerade de bevakade av beväpnade poliser och handklovar till grindvaken, entréhallen och cellen såsom ofria interner med framtidshopp.

Utan en min, hälsningsrörelse eller tillbakablick, låsta ut stelnade fängelseroller lämnade de oss under marschen in i det samhälle med dess järndisciplin där de tvångsplacerats på blotta misstankar om grov brottslighet. Det är en grotesk situation och en oerhörd utmaning till alla oss som fortfarande disponerar vårt liv och vår tid på ett sådant sätt att vi har möjligheter att bistå dem i deras utsatta och hotfulla läge. Den 22 maj släpas våra bröder för 86:e gången fram inför dominikansk domstol i justitiepalatset här i Santo Domingo.

Min hemresa skulle ha varit avslutad för flera månader sedan, men jag har känt det som en kallelse och en kristen plikt

GLÖM
INTE

MISSIONEN

Pg
44 10 05-6

MARANATAFÖRSAMLINGEN Stockholm

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30 - 20.45

Spanska: Fred 20.45 - 21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00

Arabiska: Fred 17.30 - 18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/SALEM, 91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00, onsd 8.30 - 9.00, sönd 23.00 - 24.00.

Arabiska: Lörd 8.30 - 8.45

Spanska: Lörd 8.45 - 9.00

Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio 8-kanals demo studio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72, kontor: 964 49

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriet med brödbutik:

Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz:

Tisd, tors o lörd 20.00 - 21.00

Onsd, fred o sönd 9.00 - 10.00

GÖTEBORF

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. (Övriga möten se annons GP.)

Adress: Warfvingsska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, GÖTEBORF, 94,9 MHz: Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00, 17.15 - 17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

att i Jesu namn gå emot denna konstitutionella ondska och verka för att detta mångåriga, helt meningslösa lidande skall få ett slut. Nu ser det faktiskt ut som om våra insatser får sin efterlängtnade belöning och detta skandalösa rättsövergrepp håller på att bli en hela nationens angelägenhet. Men oberoende av allt detta, låt oss i våra förböner minnas våra tre bröder i Victoriefängelset, den okända fångbunkern strax utanför Santo Domingo med honnörsorden: "Todo por la patria" såsom majestätisk vinjett över huvudentrén.

Man får utgå ifrån att den dominikanska republiken inte har råd att i fortsättningen spolierna sin goodwill såsom demokrati och rättsstat på slentrian med inhumana och summariska beslut om ytterligare uppskov, varför man får hoppas att den 22 maj kommer att infria alla rymliga förväntningar om ett rättsligt avgörande i själva skuldfrågan, och den möjligheten ger verklig inspiration åt den väckta tanken att bjuda våra dominikanska bröder på en tre månaders vistelse i Sverige 1986. Jag tror vi alla skulle se det såsom en ynnest att få vara med och bidra till en sådan tid av rekreation och rehabilitering i en miljö fjärran från plågoorten under några sommarmånader tillsammans med Guds folk i Sverige. Med vars och ens möjliga insatser blir förslaget realistiskt med oöverskådlig betydelse för missionsarbetets framtid i detta land.

TÄLTmöten 17/5-19/5 i ÖREBRO

**En framtid
och ett hopp!**

TRÄNGENS IDR.PL. Karlsgatan på Väster i Örebro

VARD. 19.30

SÖND. 11.00, 15.00, 19.00 OBS! EJ möten 20 o. 26/5

Gunno Andersson, Runo o. Märtha Strömmare, Per-Arne o. Christina Imsen, Kjell Hägerman, Robin Widén, Tage Johansson, Folke Jacobsson m fl.

PINGSTKONFERENS 17-19/5

Pingstafton 19.30 PREMIÄRMÖTE

Pingstdag.

Annandag. 11.00, 15.00, 19.00

Frälst — du kanske ryggar tillbaka för formuleringen. Förstår inte riktigt vad det innebär. Att vara frälst betyder inte bara att vara uppslukad av en sak eller väldigt intresserad. Något mer än att vara pop- rock- eller idrottsfrälst, för att ta ett par exempel.

I religiös mening är frälsning något oändligt stort och griper in i hela personligheten. Det är att få ett nytt liv inplanterat i sitt inre — att bli en ny skapelse i Jesus Kristus. Det handlar inte bara om att ändra åsikter och vanor. Eller försöka bli en "bättre" människa med en annan moral. Visst tänker, känner och handlar man annorlunda efter sin upplevelse av Jesus

ETT

NYTT

LIV

Kristus, men det är så mycket mera än byte av uppfattning eller åskådning, det är ett gudsliv som tar gestalt i människan.

Genom den gudomliga säden, som är Guds eget levande ord, fortplantas ett helt nytt liv. Något av evigheten tar plats i människan. Ett liv som ska vårdas och näras för att växa upp till vad Gud har ämnat om människan.

Frälsningen i Jesus Kristus återknyter gemenskapen med Gud. Det är bara att öppna sitt inre och ta emot den gåva som Gud ger oss!

**VAR OCH EN SOM ÅKALLAR HERRENS NAMN,
HAN SKALL BLI FRÄLST.**